

МОЛОДИЙ КОМІНАР

Виходить з 3 грудня 1990 р.

№ 8 (4141).

СУБОТА

23 ЛЮТОГО 1991 р.

Ціна 30 коп.
(перерахунок — 12 коп.)

ГАЗЕТА КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

звертаємо вашу увагу:

Чи ждати часів, коли верховним велінням зніматимуться з ефіру і кіровоградські телепрограми «на республіку»? А чого ж — прецеденти є. Зі студією «Гарт», скажімо — 3 СТОР.

Ремонт — або поїздка до Індії — 3 СТОР.

Офіційний візит інопланетян — цієї осені. Може. Або... — 5 СТОР.

«Вітрила» пропонують рекорди «Книги Гіннеса», оцінки викладачів як таких, дають адреси листувальникам, нагадують українцям, що вони українці — 6—7 СТОР.

THE GUINNESS BOOK OF RECORDS

23 лютого — чоловічий день. Як ся мають цивільні мужі, коли десь служать наші земляки? — 8 СТОР.

Прихильникам муз черговий ласий шматок: група «Маленький принц» — 9 СТОР.

«...ПОЗА НЕБЕЛІВКОЮ НІЧОГО НЕМА»

Так говорить про свою «малу батьківщину» — свій «людський космос» кіровоградський художник Григорій ГНАТЮК, чия ім'я останнім часом у всіх на слуху. Кожен, хто хоч трохи цікавиться українським авангардом, мав нагоду побувати на його персональній виставці в картинній галереї. А в наступному номері «МК» — ближче знайомство із цим на диво скромним і оригінальним молодим митцем.

ПІД ЧАС ОПЛЕСКІВ

«Станьте на захист Батьківщини так, щоб жоден ворог не зміг опотувати нашу землю!» — такими словами закінчила свій досить відвертий виступ учасниця Великої Вітчизняної війни Т. Ф. Хомінська, і численна аудиторія актового залу Кіровоградського ДТСААФ нагородила її оплесками. «Круглий стіл», присвячений 73-й річниці Збройних Сил СРСР, зібрав 13 лютого чималу кількість не лише ветеранів і керівників добровільного товариства, але й, як не дивно, молоді. Та неважко згадати, що тема «Захист соціалістичної Вітчизни — священний обов'язок кожного громадянина СРСР» справді зацікавила стільки хлопців у вечірній часі!

Ситуація прояснилася, коли викладачі та члени президії по черзі заспокоювали (як правило, безуспішно) не в міру захоплених власними бесідами допризовників. Зрозуміло, що в час тотального дефіциту не лише товарів, а й духовності, подібними заходами молоді з апатії не виведеш. Мало кого зацікавиш нині ефемерними розповідями про обов'язок, традиції, армію взагалі. Тому загальні заклики не турбували присутніх. Ті, хто завтра служитиме у лавах Збройних Сил, виховувалися вже не на фільмі «Чапаєв», а на таких плодах гласності як «Роби — раз» або «Рембо». І цікавить їх конкретна інформація про своє майбутнє. Тому й задавали багато гострих, життєвих запитань найбільшого представнику військомату капітану О. В. Безнищенку.

З інтересом всі слухали «афганця» С. Й. Свиридова. Він розповідав про бойові рейди, стосунки в армійському колективі, відзначив відсутність «дідащини» у розвідроті, де довелось служити.

Думку воєн-інтернаціоналіста про першочергову необхідність фізичної підготовки для служби в армії підтримував завайділом патріотичного виховання обкому комсомолу Ю. Д. Петров. У цьому полягає найголовніше покликання ДТСААФ. Для прикладу наводились факти допомоги допризовній молоді військами «афганцями».

До присутніх у залі звертався також голова обласного комітету ДТСААФ В. Т. Безверхий та представник міськомунпартії О. О. Романов.

Цю зустріч я покидав з почуттям деякої незручності. Справді, організатори «круглого столу» намагалися проєкти його цікаво, небуденно, однак період закликів минав, а офіційно та рапортів в'їхав позбутися не вдалося.

Є. ШЕПІТЬКО.

ПОДИВІТЬСЯ НАЛІВО, ПОДИВІТЬСЯ НАПРАВО...

Хурделило минулої неділі, морозило. Навіть у шубі в таку погоду дозго не вистоїш на вітрі, а стояли ж і в курточках і навіть без шапок. Біля кіровоградського кінотеатру «Комсомолец», обабіч входу, під різними прапорами. Якщо стояти обличчям до фасаду кінотеатру, то зліва од вас група під синьо-жовтим, а справа — під червоно-синім. Зліва виставили стени з вирізками газетних статей, зверненнями, відозвами, торгували газетами «Балтійське время» (Латвія), «Согласие» (Литва), ще якимись і переконували

не дуже численних перехожих проголосувати на майбутньому референдумі проти союзного договору.

Справа на кумачовому полотнищі великими літерами була намальований заклик протилежного змісту — голосуйте за союзний договір. І теж стояли стени, де в кольорі розповідалося про досягнення виробничого об'єднання «Червона зірка». І газету пропонували з односторонньою назвою. І теж трохи людей підходили, слухали, перемовлялися. Одна дама тицьнула з цифру з кількома нулями, що повідомляла:

стільки-то підприємств випустило мініатюрних пральних машин «Зірочка»: «Де ж хоч одну можна купити?». Чоловік, що «сторгував» стени, розвів руками: «Зараз їх нема, бо з Тбілісі двигуни не надійшли».

Питання, чи «виправляється» грузинські постачальники після підписання союзного договору, зосталося відкритим. Але поміркувати з цього приводу ще є час. Мабуть, дискусії довкола референдуму триватимуть біля «Комсомольця» й далі. Під синьо-жовтим прапором виступає постійна команда

полемістів — представники Руху, республіканської, демократичної, соціал-демократичної партії, а їхніми опонентами до «Червоної зірки», сказали зазвжди. Була швейна фабрика. Якщо цей принцип агітації збережеться, то не виключено, що завтра справа від входу «Комсомолец» мерзнуть представники чергового гіганта індустрії (бо в дрібних підприємств і успіхи менші, і з ними на стени виходити, очевидно, не дуже зручно...).

Кор. «МК».

«Непобедимая и легендарная...»

СОЦІУМ

На запитання експрес-анкети відповіли 52 старшокласники середніх шкіл міста допризовного віку.

Відповіді дані із збереженням стилю і лексики опитування.

1. Чи хотіли б ви служити в Радянській Армії?
«Так» — 62 проценти опитуваних. «Батьківщину потрібно захищати», «Це мій обов'язок». «Да. Бо я не фуфло». «Армія зробить із мене людину». «Той не пацан, хто там не був». «Там зрозуміло життя».

«Ні» — 38 процентів. «Після служби ти станеш чи дурнем, чи людиною. Але більшість чомусь стає першим». «Я там нікого не знаю і нічого не забув». «Не хочу бути ще одним дубом у дубовому гаю». «Яка від мене користь, особисто для країни?». «Вона не відповідає сучасним вимогам».

2. Які війська вас найбільше приваблюють?

Прикордонні війська — 5 процентів «Кордон повинен бути на замку».

Десантні — 32 проценти. «Я повинен навчитись захищатись».

«Стану витривалішим».

Внутрішні війська — 12 процентів. «Хочу навести порядок у країні».

Морфлот — 9 процентів. «Люблю море».

Військово-Повітряні Сили — 5 процентів. «Головне відбити удари з повітря».

«Мені однаково» — 10 процентів.

«Ні в яких» — 27 процентів.

3. А на якій території?

«За кордоном» — 8 процентів. «У Перській затоці». «У Польщі».

«В СРСР будь де» — 26 процентів. «У Прибалтиці». «На Далекому Сході». «На Байканурі».

«На Україні» — 54 проценти. «Захищати буду тільки те, що рідне». «Реально бачу, що треба Україні». «Не хочу руки кров'ю обмити».

«Мені однаково» — 12 процентів. «Це не від мене залежить».

«Якби тільки ближче до дому».

4. Чого чекаєте від армії?

«Нічого» — 31 процент. «Зря тільки втрачу час». «Дивне питання».

«Фізичної підготовки, спорту» — 56 процентів. «Хочу навчитись захищатись». «Прийти живим і здоровим».

«Морально-вольових якостей» — 13 процентів. «Дисциплінованість». «Форму...». «Мужність». «Витривалість».

5. Чого боїтесь у армії?

«Дідащини» — 92 проценти. «Багато хлопців гине через дідащину». «Мордобой». «Якомусь барану гладити шкурки». «Зчуження начальства». «Стати дурнем». «Прапорщик».

«Нічого» — 8 процентів старшокласників. «Треба бути готовим і нічого не боятись». «Плював на всіх я із балкону». «Будуть спочатку бити — стерплю. А потім прийде і мій час».

Анкети провів А. ВОЙНИЙ.

м. Кіровоград.

СОНЦЕ ЧИСТИХ СЛІВ

Ти не лякалася за тіло,
Воно лиш сірий папірець,
Повіє вітер — полетіло,
Та жаль, — це й творчості кінець.
І зникнуть задуми в могилі,
А їх в душі моїй — ущерб.
«О рідна земле, друзі милі,
Не маю права я на смерть...»
На диво всім аставала з ліжка,
І на столі уже папір,
Або вночі писала нишком
Наперекір, наперекір
Безжалінній смерті та прогнозам
Найвизначніших лікарів,
І шикувались громогрозом
Рядки, як сонце чистих слів.
Не раз, не двічі і не тричі
Ті говорила смерті: порай!
Та як, було, загляне в вічі
Так і відступиться стара...

НЕОБАЧНИЙ СТРИБОК

Нещасні випадки з дітьми на будмайданках нашої області явище не рідкісне. Вони трапляються чи не щороку. Коли діти обирають собі за дитячий майданчик будмайданчик, ці ігри нерідко призводять до біди.

Такий трагічний випадок трапився 7 лютого у місті Олександрії на спорудженні Будинку побуту (генплідражний будуправління «Промбуд-1» тресту «Кіровоградбуд»). У цей день під кінець робочої зміни на об'єкті спорудження якого вже завершувалось, зайшли підлітки. Забравшись на покрівлю корпусу, один з них стрибнув на перехресті між корпусами з армованого скла, яке було притрушене снігом, що приховувало додаткову небезпеку. Скло розлетілось і 14-річний хлопець, впадши з 13-метрової висоти, загинув.

Ця трагедія знову нагадує нам, що будмайданчик — не місце для дитячих ігор. Про це постійно треба пам'ятати і дорослим, і дітям.

В. ПОЛІЩУК.

ПІДИ ТА ВГРИЗИ ЦЬОГО 007-го!

Діти ходять не лише на дитячі фільми. Батьки беруть їх (часто через те, що ні з ким лишити) і на дорослі. Останні два роки, щоб не почути кульмінаційний момент безпосередньо: «А що то дядя тьоті робить?», треба йти на індійські, американські, французькі фільми. За дуже невеликими винятками. Вітчизняні (теж за мизерними винятками) «небезпечні» не тільки експансією голого тіла, а й різною та мордобоем. На цьому репертуарному тлі американська стрічка «Якщо не говори ніколи» цілком ологічна. Кадри бою майже не відрізняються від телевізійної хроніки — одні стріляють, інші падають; сцени мор-

стоких убивств виявляються експериментом, репетицією; у ліжках персонажі показують лише спину, і хіба що рослиниста на торсі центрального героя викликає легке запаморочення (не в дітей, звісно).

Мабуть, тільки діти і знайдуть щось принадне в цих двох авантюрних серіях про агента 007 — Джеймса Бонда. Довгі роки в нас лаяли його на всі застави (критики), але не показували (кінопрокатники). Виявилось, що заборонений плід не завжди такий уже солодкий. Перодіж на суперменство і детективну непереможність якби не розбавлялась панорамами Бондівських островів, технічними трюками (за-

пуск крилатих ракет, наприклад), та підводними зйомками, була б досить снодійною. Три кінозірки світової величини — Шон Коннері, Клаус Марія Брандауер, Макс фон Сюдов мали драматургічний матеріал, гідний статистів, особливо останній з названих акторів. Хоча Коннері в ролі Бонда по-своєму геніальний: це ж треба живому чоловікові зіграти так мультиплікаційно, так «несправжньо»!

Ця пригодницька стрічка, на мій погляд, може сюжетно, а візуально (скрізь — екзотика) стати з один ряд із «Коконом», «Шиною» — королевою джунглей, «Голубою лагуною», «Кро-

КІНОАФІША

кодилом Денді», але кожний хоч трішечки, те програє. Хай тут уже нуль психологізму, хай — не той жанр. Та гумору могло б бути більше. Стільки ходувальних типажів, стільки в них можна було навидумувати й наклепати кумедних стріхів — не дотягли. Власне, майже весь сміх для залу «носив із собою» представник англійського посольства.

Але й остаточно відносити фільм «Ніколи не говори ніколи» до категорії «Для молодшого середнього шкільного віку» я б не став.

Н. ДАНИЛЕНКО.

СВІТ ДОВКОЛА

Минулого понеділка у всіх школах Луганська було перервано навчання на десять днів. Причина характерна для всього Радянського Союзу: наближається епідемія грипу, а медиків катастрофічно не вистачає.

Війна у Перській затоці наносить не тільки чималу матеріальну та екологічну шкоду. Тисячі людей живуть там у постійному страху, не знаючи, який буде для них день завтрашній. Цікавий спосіб зняти стрес, що виникає від обстрілу ракетними «СНАТ», пропонує своїм співвітчизникам психолог Телавіського університету Зів Уандер. Він рекомендує добре випити, замусити, подивитись комерційний фільм, а ще краще зайнятися любов'ю. Сам Уандер, як тільки наближається ніч і зростає загроза атак, приймає душ, брється і взагалі веде себе так, наче збирається йти у гості до друзів.

Незабаром польський сейм повинен буде обговорити і прийняти закон, який забороняє штучне переривання вагітності без особливих медичних показань. 34 роки аборт був офіційно дозволений у цій країні. Однак ще в жовтні минулого року папа Іоанн Павло II закликав поляків «звільнитись від закону (дозволу на аборт), який є трагічною спадщиною комунізму».

Міжнародна федерація по плануванню сім'ї направила на різдвяні свята у Польщу 30 тисяч внутрішньоматрових протизачаткових засобів. Не виключено, що й вони незабаром виявляться поза законом.

Так звані «білі гроші» — аналог українських купонів — будуть введені у Латвію. За попередніми підрахунками, це станеться у жовтні. Передбачається, що частина зарплати у розмірі прожиткового мінімуму буде виплачуватись жителям республіки цими «грошима», котрим гарантується товарне забезпечення.

На «білі гроші» можна буде придбати будь-який товар без жодних обмежень. Вони вільно обмінюватимуться державою на марбобанки по основі, розрахованому на основі попиту і пропозиції. У перспективі «білі гроші», можливо, стануть новою грошовою одиницею.

У Греції розлучені телеглядачі телефонують до посольства СРСР і грецької державної телерадіокомпанії ЕРТ. Їх обурення зростає: останнім часом вони не можуть дивитись телепрограму «Горизонт», що транслюється з Радянського Союзу. Грецька сторона пояснює це економічними труднощами, однак доконана давнямова знервована глядачів, вона розпочала переговори з радянським посольством щодо відновлення трансляції.

Із ударної будови в добу будівництва перетворився колишній меморіальний об'єкт — майже готова будівля, в яку мав заселитись Шадрінський РК КПРС. Після того, як за проханнями жителів міста його було передано під пологовий будинок, подальше будівництво зупинилось. І поки будова авіаційної протиступає, провалять її з матеріалами, ні з робочою силою не виникло. Як тільки об'єкт перейде у розряд рідкоземельних будівельних шедеврів, будівельники щопли — навіть народні депутати не можуть їх дивитись.

Я — ЗА СУВЕРЕННІ ДЕРЖАВИ-РЕСПУБЛІКИ

Олександр Возного, лікар-стоматолог з Кіровограда, ви, шановні читачі, знаєте добре. Він чи не найактивніший автор-комсомолец нашого тижневика, делегат недавнього спільчаського республіканського з'їзду. Сьогодні — розмова нашого кореспондента з О. ВОЗНИМ, депутатом Кіровської районної Ради народних депутатів (м. Кіровоград) стосовно референдуму, який відбудеться 17 березня.

— Олександр, твоє ставлення до референдуму? — Вважаю, що він повинен відбутися в будь-якому випадку. Інша справа — хто як висловить свою думку. В кожного свої переконання, передбачення. Із засобів масової інформації та й з нашого міського життя знаю, що деякі — зокрема представники крайніх «лівих» — категорично проти такої форми визначення: бути Союзом чи ні. Серйозної аргументації від них не чути. Мають свою протилежну думку — прошу дуже, хай висловлюються. На це й референдум.

— Як же ти її висловиш? — Я — за суверенні держави-республіки, які б об'єдналися в Союз. Додам лише — Союз новий, із зовсім відмінними від минулого функціями. Переконалий — тут треба не один день, місяць провести за столом переговорів і спільно розробити прийнятні всім республікам, з урахуванням специфічних відмінностей кожної, умови для того, щоб договір укласти взаємовигідний усім республікам.

Не розповідати ні про політичну чи економічну самостійність, яку повинні мати республіки, це й так зрозуміло, скажу одне — я за те, щоб вона, самостійність не диктувалася центром.

— То навіщо Союз тоді, коли ти за самостійні республіки?

— За суверенні. Союз, вважаю, сьогодні, а тим паче, завтра, повинен сприяти розвитку суверенності у світі до СРСР як єдиної впливової країни. Приклад найсмішніший — Перська затока.

Або візьмемо економічний розвиток наших республік. Уявімо, що замість того, щоб впорядкувати ці стосунки, ми почнемо все роз'єднувати. Будемо ж відверті до кінця — якісно, а це в таких масштабах, як республіканський, провести якусь велику економічну акцію ми не зможемо і, не зможемо. Ми не мали змоги вчитися цьому. Експериментувати в економіці — це не лише небезпечно, а й смертельно. Невже нас не навчили іншого плану експерименту? Подивімося на приклади.

— Можливо, вони від того й порожні, що не мали змоги самостійно все вирішувати, а тут знову Союз...

— Від того теж, але треба реально дивитися на речі. Саме сьогодні треба об'єднатися, аби вижити. Відокремлення, я так думаю, недоречно. Гуртом, кажуть, і батька добре бити. Це, звичайно, жарт, але з розумом гуртом легше вийти з кризи, ніж наодинці впасти в нову. Тут питання інше — чому лише пропонуються варіанти, а не впроваджуються?

— Отже, ти, Олександр, не заперечуєш самостійність нашої республіки?

— І не тільки нашої. Я не вважаю будь-які республіки несамостійними. Хоч для їх всебічного розвитку Союз ніколи просто необхідний. Союз суверенних республік. До речі, слово «суверенний» у перекладі з рідної йому французької і означає незалежність, самостійність, позбавлення втручання.

Ю. ЯРОВИЙ.

«РЕФЕРЕНДУМ МОЖЕ ЗАКІНЧИТИСЯ ПОЛІТИЧНИМ КОНFUЗОМ»...

Як уже повідомляла наша газета, в обласному громадсько-політичному центрі за ініціативи міськомуні КПУ та крайового Руху проходить серія дискусій з приводу Союзного договору.

Останнє засідання присвячувалося темі «Федерація та конфедерація». На цей раз предмет дискусії був конкретнішим, тож і рівень розмови вищий. Хоч кількість

СИНДРОМ КРАВЧЕНКА?

У четвер, 14 лютого в ефірі Українського телебачення не з'явилася передача «Молодіжна студія «Гарт». У таких випадках диктори не утруднюють себе поясненням причин подібних «несподіванок». Але цього разу ситуація виявилася настільки делікатною, що керівництво ТБ у пожежному порядку власноручно підготувало дикторське оголошення. «Творча група сьогоднішнього випуску заявила про неможливість видавати передачу через те, що до ефіру не рекомендовано підготовлений мате-

даторові Головної редакції програм для молоді В. Павлюку показати цей фільм. Він погодився. Навіщо. До того часу й мої колеги по Комісії з питань гласності та засобів масової інформації висловили свою думку: «Вважати за доцільне показ по Українському телебаченню відеофільму про події в Прибалтиці. Це б сприяло повнішому інформуванню населення України щодо зазначених подій». Рішення Комісії надіслали голові Держтелерадіо УРСР М. Охмачу.

ріал про січневі події у Литві. Керівництво головної редакції програм для молоді і дирекція програм РТ доводять до зашого відео, що даний матеріал тематично аналогічний тому, який був виданий в ефір всього п'ять днів назад...»

Замість «Гарту» пішов художній фільм «Легкі кроки».

А почалося все так. Декілька тижнів тому з відрядження до Вільнюса повернулася група народних депутатів України. Повернулася з відеофільмом про ті трагічні події. У кінозалі Верховної Ради був перегляд. Кадри мене просто вразили. Я запропонував головному ре-

І ось перегляд передачі. До болю знайомий давінок по прямому телефону з першої приймальної Голови Держтелерадіо. Викликають головного редактора. Він повернувся лише після перегляду, щоб сказати — сюжет не піде. Наші запитання. Плутані намагання пояснити причину заборони. Це просто сміхотворно: «Ми кінохроніку з Литви вже показували». Ми упираємося: он кінохроніку з Перської затоки щодня показують майже ту саму, і нічого. Крім того, у минулому «Гарті» було показано не кінохроніку, а відеокліп — чудовий відеокліп на музику Прокоф'єва. Це на-

віть різні жанри. У нас же — факти, свідчення українців, що живуть у Литві, виступи народних депутатів України в Литовському парламенті, де було розповсюджено Заяву Президії Верховної Ради УРСР, репортаж норвезького тележурналіста про захоплення Будинку преси, хроніка 13 січня, жахливі кадри стрілянини, мегафонний текст: «Комітет національного порятунку бере всю владу в республіці в свої руки. Наш ідеал — це людяність!». І знову постріли. Ще — матеріали прес-конференції в ЦК КПЛ, де один з її учасників на запитання, як він спатиме після цього, відповів: «Як спав, так і спатиму!».

Жорстока правда. Матеріал для роздумів.

Остання інстанція, що може дати «добро» на цей сюжет — перший заступник Голови Держтелерадіо УРСР А. Дикаленко. (Голова вже не був на місці). Але він, здається, так і не зрозумів, чому ми прийшли. Гранично відвертий: «Сюжет в ефір не піде. Рішення Комісії для нас не указ».

І тоді творча група передачі — режисери, автори інших матеріалів, що могли б з'явитися в ефірі того вечора, на знак солідарності з нами від ефіру відмовились, вважаючи, що без сюжету з Литви передачі немає. Солідарний з нами і В. Яворівський. Він теж відмовився від участі у передачі: «Так і передайте своїм керівникам».

І ось на екрані «Легкі кроки».

«Верной дорогой идете, товарищи!».

Здається, це вже десь було... Повертаємося...

Вадим БОЙКО, тележурналіст, народний депутат УРСР.

{«Голос України», № 33 за 16 лютого ц. р.}

Депутати на дні?

(ПОЛЕМІЧНІ НОТАТКИ).

Попитом до написання цієї статті став «День депутата», який вирішено проводити міською Радою за участю депутатів Кіровської і Ленінської районних Рад кожної другої п'ятниці місяця. Це вже не перший, але досить істотний крок до зближення депутатів місцевих органів влади після прийняття Верховною Радою УРСР закону про місцеве самоврядування.

Одним з питань що порушувалося депутатами на цій «зустрічі не за круглим столом» було питання про проведення референдуму про районний поділ міста. Втім, я взагалі не переконана, треба чи не треба вирішувати долю районів голосуванням. Щось ми надто багато голосуємо. Існують районні Ради. Як не крути, а «розігнати» їх чи механічно вилучити в міську Раду ніхто не відважиться. Бо ж навіщо тоді скільки бачалося про демократію. Було великою помилкою влаштувати вибори до районних Рад. Шкода, що тодішня влада «засвістала» пропозицію В. Г. Мухіна, на той час ще голови Кіровського районного виконкому, застосувати варіант: обирати лише міську

Рад народних депутатів, залишивши виконавчі структури в районах. Врешті-решт ми ж не місто з мільйонним населенням.

Скажу, що розмови на депутатському дні не вийшло. Говорили переважно депутати міської Ради, доводячи недоцільність районного поділу. Депутати районних Рад скромно відмовчувались (за винятком кількох ораторів), відчувачи незручність становища. Та й присутньою була дуже невелика кількість депутатів, як з одного, так і з іншого боку. І тут я мушу висловити думку, яка, боюсь, нікому не сподобається. Ми нерідко ставимо свідками взаємних нарікань депутатів союзної і республіканських Рад з приводу відсутності кворуму. Подібне трапляється і в місцевому парламенті. Не буду говорити зараз про районні Ради, а в міській, не дивлячись на те, що кворум на сесіях все-таки є, присутність депутатів сто процентною не назовеш. Так ось і на «День депутата» з'явилося менше третини народних обранців. А там розглядалось не тільки означене питання про районний поділ, а й інші питання. Мова йшла про спільне патрулюван-

ня військових і міліції, про боротьбу з економічним саботажем. Реакція депутатського корпусу прийнятні дивує. До речі, на його утримання з бюджету міста на 1991 рік виділено 50 тисяч карбованців. Це при нашому дефіциті. Я висловлююсь, запевняю вас, не від власної незрозумілості, що, модно нині гусей шукати на депутатських столах з інтонаціями Михайла Задорнова. Але так чи інакше ця думка звучала і на сесіях міської Ради, і на нинішньому депутатському «Дні». О. І. Макієнко, наприклад, сказав: «Дехто з депутатів головною вважає свою виробничу діяльність, а депутатство це... так... у вільний час». Справедливо. Але, знаєте, дивлячись на могутню постать генерально-го директора «Чорвона зірка», наприклад, мені важко заперечити тому, що В. М. Гутник віддає перевагу своїй виробничій діяльності. Невже краще, якщо він буде разом з іншими депутатами «товати воду у ступі» з приводу районного поділу, на той час, як його підприємство ледве зводить кінці з кінцями.

В. ЛЕВОЧКО, оглядач «МК».

РЕМОНТ—ЗА ІНДІЮ...

Ще в пам'ятні недавні для кировградців моменти, які наробили чимало лиха людям, трапилося в самому центрі міста в приміщенні готелю «Україна» «диво» — крізь вікно, що навітряно гастроному «Дзеркальний» вилітала вода, яку п'ятнадцятиградусний мороз

сковував у куски льоду. Коли ж зайшли в приміщення, яке орендує «Інтурист», побачили жахливу картину — на підлозі вода, на стелі — бурюльки. Все, що можна, повитягували тут на столі. Рятуються, як можуть, хоч їх би, працівників згаданої фірми, могли б порятувати ті,

у чимусь підпорядковані готель.

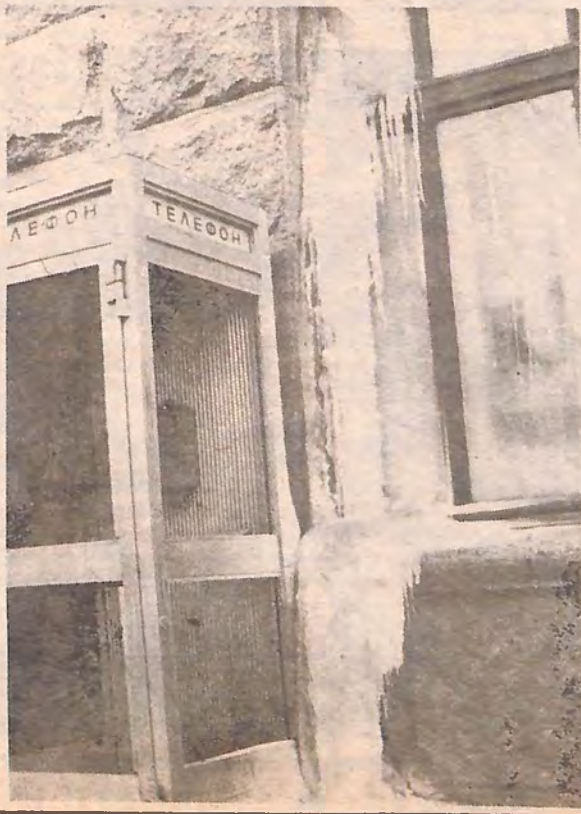
Однак ті, кому належить приміщення, про втручання не дуже думають. Хто тут був чи восени, чи взимку, помічав, що ніхто про ремонт серйозно і не думав. Хоч обіцяли.

«Інтурист» тим часом тулиться в одному з готельних номерів на другому поверсі. Про умови роботи не питаєте. Жахливі. Це правда. Як правда і те, що один з керівників готельного господарства обіцяв ужити все вирішити, якби йому за це «презентували» путівки в Індію, хоч в ФРН він уже побував — їздив керівником групи. Це мені сказали в «Інтуристі».

Ще сказали, що хворіють часто, що з телефонами проблема, а телефонів взагалі у воді плавав. І, звичайно, показали свої робочі місця. Чи ж такі вони і в керівників готельного господарства?

Ю. ДЖЕРЕЛЬНИЙ, В. ГРИБ (фото).

Р. С. Минулого тижня «Інтурист» перемістився в інше приміщення — в готель «Турист», а з «України» забрав розкислі у воді закордонні паспорти, інші документи.

АКТУАЛЬНО

ТУТ ШИЮТЬ ДЕФІЦИТИ

Ми самі того не знали, що в одному з невеличких райцентрів нашої області — Олександрівці — шиють те, за чим вистояють скрізь стометрові черги — простирадла, підодіяльники, наволочки. І шиють усе це добро на дільниці Кіровоградської швейної фабрики «Україна».

Шиють справно, постійно не лише виконують, а й перевищують місячні завдання. Перебої з постачанням тканин відсутні. От лише внутрішнє якесь чи то обурення, чи незадоволення з'явилося у швей, коли почала надходити тканина за договірними цінами. Це значить, шановні покупці, що за всі постільні речі вам доведеться скоро платити в 2—3 рази більше. Таке сьогодні життя.

Про все це нам розповіли старший майстер дільниці І. Б. Званський і технолог М. С. Сучак.

Ще вони повели нас до робітниць. Першою ми зустріли прасувальницю-пакувальницю Валентину Олексіївну Яновську. Багато через її руки пройшло постільних комплектів, які потім опинилися і в нас з вами. Хоча, як відомо, їх не вистачає.

— І куди вони діваються? — дивувалася швея Віра Джирма, — шиємо, шиємо, і все нема...

У закрійному цеху Лариса Петрова на хвильку примостилася передихнути — втомилася, певно. До речі, всі згадані робітниці разом з іншими колегами потрапили в наш фотооб'єктив. Ну, а в блокнот останнє речення ми записали про те, що працівники дільниці хоч і шиють «дефіцит», придбати його вільно теж не можуть. ...Таке воно, наше життя.

Ю. ЯРОВИЙ,
В. ГРИБ (фото).
сміт Олександрівка.

Офіційний візит інопланетян — не за горами?

Ілля Ілларіонович Назаров — фізик, який багато років тому захопився астрономією, нині самовіддано вивчає проблему НЛО. До того ж він володіє даром передбачення. Наприклад, передбачив появу НЛО у Московській області 26 липня чи висадження інопланетян на одному з Канарських островів 14 серпня минулого року. Так воно й трапилось, правда, поспілкуватися з пришельцями із космосу нікому з жителів острова не довелося — їх бачили здалеку.

— Чому ж представники інших цивілізацій уникають контактів із землянами! — ставлю перед І. Назаровим перше запитання.

— Думаю, що вища галактична рада не дає поки що дозволу. Людство, можна сказати, тільки-тільки наближається до рівня розвитку, котрий дозволить правильно витлумачити і застосувати ті знання, якими володіють представники далеких космічних світів. Ви ж розумієте, яких інтелектуальних висот вони досягли, якщо здатні керувати часом і простором, опинившись на нашій планеті.

— Дуже шкода, що вони про нас такої думки. Кінець-кінцем могли б допомогти нам піднятися на сходику вище.

— Можна припустити, що мабуть так воно і буде. Земляни заважають нормальному розвитку космічного гуртожитку. Навіть загрожують цьому. Якщо, скажімо, у нас вибухне ядерна війна, то загине і сама планета. А оскільки вона повноправний орган космічного організму, як і будь-яка інша планета, то це неминуче відобразиться по всій системі. До речі, наші космічні брати уже не раз відводили від нас ядерну війну. Мені це відомо достеменно.

— Звідкіля?

— Серед землян є люди, яких називають контактерами. Космос вибрав їх для передачі нам своєї інформації. Таких небагато — десь до двох десятків. Вони одержують відомості телепатичним способом. Вчені намагаються дослідити цей феномен, але навряд чи вдасться зробити це без допомоги космосу. Один із таких контактерів — мій колега і товариш, який і надає мені відомості.

— Скажіть, а ви самі — не контактер?

— З вашого дозволу, я залишу це питання без відповіді.

— Але оскільки ви все ж володієте даром передбачення, то, може, скажете, коли ж нам можна чекати офіційного візиту інопланетян?

— Така інформація уже не секретна. Космос недавно повідомив: контакт відбудеться 17 жовтня 1991 року. Про місце зустрічі людство буде інформоване пізніше.

Інтерв'ю взяв А. КАПІТОНОВ.
[За матеріалами журналу «Работница»].

ШАМАН ІЗ КРИЛАТСЬКОГО

ВІЛЬНЕ переміщення у часі, польоти в заборонених просторах Космосу, пошук в похмурих глибинах пам'яті, чудодійні зцілення від смертельних хвороб. Тривалий час ніхто не міг пояснити феномен Володимира Кучеренка. Гіпнотизери відмовлялися: це не гіпноз. Психотерапевти теж не визнавали Кучеренка за свого. Нарешті його кваліфікували спеціалісти-етнографи: так це ж шаман!

Про Кучеренку розповідають неймовірні речі. Він вилікував від променевої хвороби Олену К., матір двох дітей, котра стала жертвою Чорнобиля. А недавно до нього привезли жінку, яка перед цим краєм ока заглянула в паспорт, котрий діставав випадковий супутник. Це був злочинець, на совісті якого не одне людське життя. Кучеренко «відправив» її... у минуле, і жінка знову заглянула через плече злочинця. Вона запам'ятала його фотографію і звернула увагу на те, що деякі букви, мабуть, підправлені.

Ще десять років тому я став свідком унікального експерименту: студента Строгановського училища, тоді чотирнадцятирічного, він «відправив» у майбутнє — на 15 років уперед. І цей хлопець «води» нас по своїх персональних виставці і голосом метра розповідав про свої картини. Після «повернення» звідти, майбутній живописець не міг згадати нічого з того, що було. Минуло десять років, і колишній студент з вражаючою методичністю написав ті самі картини, про які він говорив на уявній виставці.

КОЛИ Володя Кучеренко з'явився на психологічному факультеті МДУ — а було це в 1973 році — слово «екстрасенс» ще не стало звичним. «Дива» з факультету рішуче виганялись. Але і він сам, і його друзі відчували, що він може щось таке, чого не можуть інші. Пам'ятається, один студент, великий спеціаліст з історії козацтва, згодився «відправитися» до Стеньки Разіна і з'ясувати деякі деталі його життя. Вони з Володею пішли в іншу кімнату і хвилину через 10 повернулися. Тепер перед нами стояла зовсім інша людина: вона стала приземкуватішою і міцнішою. Вражаюче змінилося її обличчя. Воно стало цегляно-червоним, різким і мужнім. Студент безперервно щось на собі обсмикнував і поправляв (як він потім розповідав, йому заважали шабля і пістолети, що сповзали на животі). Перед нами був грізний Степан Разін, і прийшов він до своїх отаманів на військову раду. Дивитись на нього без сміху було неможливо, хоча він нас, слава богу, не помічав. Але коли бунтівник гаркнув кулаком по столу так, що тріснула стільниця, то стало не до сміху.

Потім він вийшов оглядати війська, і лице його вразила така гримаса болю і невдоволення! «Хіба це війська!» — обурювався наш історик. — Вони ж в строю стояти не можуть: один напівкорпуса коня вперед виліз, інший — назад. Той — весь у золоті, а той — у лахміттях, зад не прикритий».

Що це? Гіпнотичне навіювання? Нам спочатку теж так здалось. Але ще на першому курсі Володя пішов до професійних лікарів-гіпнозистів: ні, сказали вони, твій метод — це не гіпноз, це швидше психотерапія. Психотерапевти теж не визнали за свого: мовляв, наші пацієнти у повітрі не літають, у часі не мандрують. Нарешті хтось із етнографів обмовився: та ти, брате, шаман. Шаман!

Пам'ятаю, в якійсь книзі я наткнувся на запитання до старого мисливця-шамана: «Чи був ти щасливим і коли?». «Коли ми, молоді мисливці, вперше слідом за старим шаманом вилетіли в димовий отвір «ранги», — відповів він. Насолода від польоту і почуття невагомості — обов'язковий наслідок психотехнічної процедури, розробленої В. Кучеренком. За його волею польоти здійснювало багато людей. Питаю Володимира: як пояснити цей феномен? Ми сидимо у нього на кухні в квартирі московського мікрорайону Північне Крилатське.

«Що в цьому незвичного?» — відповідає він. А потім легко відривається від дивана. Потім повільно зависає біля вікна і робить кульбіт під стелею. Виразно бачу білі шкарпетки, ледь потерті ззаду джинси. «Лети!» — кличе він і мене. Я знаю, що літати не можу, але літати страшенно хочеться, і я піднімаюсь угору. Захоплює дух, як на гігантській гойдалці. Подив, захоплення, блаженство — важко знайти точне слово для почуття, що охоплює тебе.

— Що ж таке ці польоти — ілюзія чи реальність? Для стороннього спостерігача — безсумнівна ілюзія, самообман. Поки я лечу, поки вітер свистить у вухах і тріпає волосся, тіло моє у дійсності знаходиться в кріслі. І десь на дні свідомості я це відчую. Але для мене самого і, що дуже важливо, для мого організму цей політ — справжнісінька реальність.

Не так давно московські космопсихологи «відправили» в півтора місячний кос-

мічний вояж групу людей, які згодилися на цей експеримент. З'ясувалось, що, як це не дивно, процеси біохімічних змін у крові і тканинах організму йшли у повній відповідності з даними, уже відомими за реальними довгими космічними польотами. Зокрема, інтенсивно вимивався кальцій із організму. Вдумайтесь у цей факт! Фактично сила вагомості нікуди не щезла, але мозок здійснював програму поведінки організму у стані довгої невагомості.

ЛІТАТИ легко. Важко навчитися це робити. Немає особливих проблем і з мандрівками у минуле і майбутнє. Впоратися із своїм власним минулим допомагає пам'ять. Все аж до найдрібніших подій нашого життя: від перших рухів в утробі матері до зникаючих за вікном поїзда стовпів, — все закарбовано навки. Будь-який день і годину прожитого життя можна відновити. Важливо лише знати дорогу до похмурих сховищ пам'яті. Потрібен провідник. Такий, як Кучеренко.

Він зовсім не навіює, не нав'язує пацієнтам свої уявлення. Він допомагає звільнити гігантський потенціал резервних можливостей психіки. Інструментарій завжди при ньому: його голос, його дивовижна здатність відчувати найменші коливання емоційного стану іншої людини і змінювати ними керувати. Останнє особливо важливе. Адже замало відкрити людині новий світ, треба ще і повернути її назад. Не дати душі загубитися у фантомних світах.

«Коли я перший раз вирвалася у космос, — розповідала мені Ольга Т., що лікувалася у лікаря Кучеренка від тяжкого неврозу, — мені стало так добре, так вільно, що я рвалася все далі і далі від Землі. І відчувала — попереду таке злиття з природою, зірками і Галактиками, така можливість відчувати себе потрібною піщинкою безкрайнього світу, що не хотілось і думати про повернення назад».

Зупинитись допомогла допитливість. Раптом помітила, що зірки якісь дивні: маленькі, наче гострі голки. Зовсім не такі, які видно із Землі. Бажання дізнатись, чому вони виглядають саме так, раптом стало необхідністю, наче від цього залежала доля світу. Я повернулася назад».

«Дух проклят быть отягощенным материей», — помітив у свій час Карл Маркс. Московський шаман Кучеренко, хай тимчасово, знімає це прокляття. І тоді дух творить дива. Наприклад, можливість знову побувати в утробі матері або відчувати себе на смертному одрі інтересувала його сама по собі. Цікаво ж! Потім з'ясувалось, що дива можуть цілюще впливати на психіку і на весь організм.

Ось згаданий на початку статті випадок із зціленням Олени К. Щоб почати її лікувати, необхідно було перш за все вступити з нею в контакт. Однак заважала депресія, пов'язана зі смертю дитини, котра загинула від випромінення. Олена просто не хотіла жити.

«Я допоможу вам померти», — сказав Кучеренко і цією фразою зламав панцир апатії. «Я дійсно вмерла, — розповідала пізніше Олена. — Я відчувала, як натягується і тріскається шкіра, як розкладається м'ясо стікає з кісток. І весь цей жах переносила байдуже: хоч це відбувалось зі мною, мені було однаково. Я хотіла померти — і померла. А вони залишилися: батьки, інша моя дитина. І раптом я відчула, як їм без мене погано, як важко. Тому повернулася, — щоб жити».

Залишилось відновити напівзбитий радіацією організм Олени. «Це було і легко, і важко, — пояснив Володимир. — Легко, тому, що я знав, що і де шукати. Треба було в минулому знайти «пик» її фізичної форми, такий день і час, коли вона відчувала себе краще, ніж будь-коли. А потім треба було підібрати «ключ» до збереження цього оптимізму. Пошук «ключа» — найтяжчий. Я сам не можу пояснити, який він, тільки відчую: є, піймав! Для підстраховки я ще раз проводжу закріплюючі сеанси. Але головне уже зроблено, механізм самовилікування запущений».

А польоти — це найкращий профілактичний засіб. Ти летиш — і у тебе всередині все замирає. Так і відображається у психіці той тренінг, який знають серце, судини, діафрагма. Подивитись у цей час енцефалограму — приголомшена активність мозку, особливо його глибинних, древніх структур».

«А у тебе зі здоров'ям все в порядку?» — спитав Володимира. Він посміхнувся і мовчки дав аркуш із даними медичного обстеження. Запам'ятався такий рядок: «До сеансу — тиск і пульс у нормі. Після двогодинного сеансу: шкірні покрови бліді, пульс не відгукається, верхній тиск — 60, нижній — 40».

За «дива», як бачимо, московському шаманові доводиться розплачуватися дорогою ціною.

Л. СКОБЦОВ.
[За матеріалами періодичної преси].

ВІТРИНА

Що ви найбільше цінуєте у вчителів?

На це запитання сьогоднішнього випуску «Соціуму» відповідають старшокласники Петрівського району.

«Доброту учителя, розуміння учителем учня».

«Доброту і відзивчивість».

«Справедливість».

«Повагу до учнів».

«Уміння зрозуміти дитину».

«Доброту, довіру».

«Урівноваженість, щоб розуміла нас, доброзичливість».

«Чуйність, доброта, довіра».

«Доброта і вміння пояснити матеріал».

«Почуття юмору».

«Соціум» нагадує, що у ваших відповідях ми зберігаємо орфографію оригіналу. Чекаємо ваших листів із запитаннями, роздумами.

соціум

«Хто організує вечір?..»

Сьогодні одною з проблем у школі є деполітизація. Масаю думку з цього приводу комсорг середньої школи № 32.

— Комсомол, тепер, як ніколи, потрібен у школі. На ньому лежить організація вечорів, концертів, змагань. Школа повинна стати нашим другим домом. Роботи для комсомолу тут дуже багато.

— Чому тепер менше вступають до комсомолу? Раніше це було таке свято...

— Так, раніше майже всі

вступали до комсомолу, але дехто вступав тільки для того, щоб його прийняли в технікум або інститут. Тепер комсомольського квитка ніхто не вимагає. Свята давно вже нема. Раніше приймали у райкомі комсомолу, тепер у школі, раніше цілий рік готувались, хвилювались, а тепер все одно приймають, бо інших немає. Для багатьох — це непотрібна організація.

— Але, що треба робити, щоб змінити становище?

— Діти не сліпі, вони ба-

чать і чують, що комсомол у місті не діє, що як організації його майже немає, а дехто розказує різні байки про комсомольців. І щоб ці діти, які ще нічого не знають і збираються вступати до комсомолу, не повернули назад, треба проводити з ними роботу. А хто це все буде робити? Комсомольців у школі мало і ніхто не хоче нічим займатися.

І така ситуація, мабуть, зараз по всіх школах нашої країни.

Питання залишається гострим: чи потрібен нам комсомол? На мою думку, потрібен. Комсомольцям треба працювати зараз, як ніколи. Треба проводити роботу комсомолу так, щоб вона зацікавила молодь, показала, що комсомол ще живий, що він ще діє, щоб у комсомольську організацію вплили нові сили.

З. ТИШКО,
юнкер «МК».

м. Кіровоград.

Василь СИМОНЕНКО

ВІРШ В АЛЬБОМ

* * *

Встає над нами сонце, як вставало,
Гудуть вітри в розгойданих дротах.
Зелені верби руки заламали,
І заміліло сонце на вустах.

Приходять ночі. Електричний пояс,
Немов зміюка, місто обвиває.

Я лиш тоді, мій друже, заспокоюсь,
Як опустіє зовсім голова.

Як я люблю — давати не буду звіту,
Переді мною два десятки літ,

І в мене серце, мов несамовите,
Вистукує любов у білий світ.
О друже мій, попереду розлука,
А зустрічі — чи трапляться вони,
І наші спільні радощі і муки
Чи впливуть із серця глибини?

Я не скажу того, що сам не знаю,
І лиш бажання щире виростає,
Щоб, як життя наблизиться до краю.
Я міг почати так тобі листа:

Встає над нами сонце, як вставало,
Гудуть вітри в розгойданих дротах.
Зелені верби руки заламали,
І заміліло сонце на вустах.

І ми такі ж, як всі на світі люди,
І я від тебе клятви не беру,
Та лиш тоді я молодість забуду,
Тоді замовкну, як помру.

КНИГА ГІННЕССА У КЛАСІ

У Світловодській міській СШ № 2 молоді педагоги створили свій клуб. Це ідея наставника Людмили Павлівни Мазної. Вона змогла довести молодим, що об'єднання допоможе не тільки добре знати один одного, подружитися, але не зашкодить і в педагогічному становленні.

Наталя Степанівна Федоренкова, шкільний бібліотекар, президент клубу молодих педагогів:

— Як було раніше? Нас близько 30 чоловік — молодих спеціалістів — працюють у школі, а що ми знаємо один про одного? У кращому випадку спілкувались з викладачами свого профілю або ж з тими, хто читає години в одному класі.

Тепер учителів наче підмінили. Люди поспішають на роботу, бо чекають їх тут однокласці, колеги.

Як необхідно для вчителя, творчої людини, іноді просто посидіти у колі друзів за чашкою чаю, поговорити і посперечатись, адже кругом стільки проблем! Немає в нашій школі кімнати для психологічного розвантаження педагогів, тим більш цінні ці хвилини спілкування.

— Тільки цим, мабуть, не обмежується діяльність клубу? — цікавилось.

— Звичайно, ні, — каже Неля Петрівна П'якова, вчителька початкових класів. — Хоча і це багато значить при нашій напруженій праці. Крім всього сказаного, ми прагнемо залучити до активного, пізнавального дозвілля і наших учнів. Дуже сподобались всім спортивні змагання між вчителями і учнями, спільний КВБ тощо. І не помилюсь, коли скажу, що і наші старші колеги були приємно вражені, коли в День учителя ми провели чудовий вечір у своєму колективі. Тепер жодне свято не обходиться без нашої участі.

Вчителів зацікавили лекції з астрології С. Д. Тарасової, вчительки школи-інтернату № 2. Вони вирішили застосувати на практиці нові знання. Наприклад, скласти гороскоп для всього класу, або ж вивчити таким чином індивідуальність кожного учня.

Виявляється, є взаємозв'язок між несприятливими метеорологічними факторами і поведінкою, засвоєнням матеріалу дітьми. Науковцями доведено, що саме в такі дні засвоєння нового матеріалу учнями дуже погане і спробуйте тоді вгадувати збуджений з незрозумілих причин клас.

— Але, мабуть, це віддалена перспектива, коли ми, педагоги, будемо спиратись не тільки на методичні плани, а й на об'єктивні процеси природи, що керують людським суспільством, — приєднався до розмови Сергій Андрійович Мусієнко, вчитель історії. Та, може, і треба в якийсь несприятливий день відмовитись від контрольної роботи, адже результати її можуть засудити не тільки вчителя.

— А от ми у 4-д вирішили створити власну книгу Гіннеса, — розповідає вчителька математики Ірина Станіславівна Шусь. — Який клас не похвалиться своєрідними рекордами, встановленими саме учнями. То може, варто ці рекорди — різні, і погані (наші діти не анголята), і хороші (танки танцюють достатньо) разом з шкільними систематизувати і занести у класну «книгу Гіннеса». Моїх семикласників така ідея захопила.

...А по школі вирувала перерва. Дзвінки дитячі голоси кликали вчителів у коридори.

О. ЖУРАВСЬКА,

кореспондент газети «Наддніпрянська правда».

м. Світловодськ.

В ІСІМНАДЦЯТИРІЧНА Таня Ларіонівна надіслала до редакції листа з проханням опублікувати її адресу. Дівчина хоче знайти подругу по листуванню, яка любить фантастику, гру на гітарі і збирає кулінарні рецепти. Занотуйте, будь ласка, адресу 317140, смт Новгородка, пров. Пушкіна, 17. Т. Ларіонівна.

Олександр Сивру, якому 17 років, хоче листуватись з дівчиною. Але у юнака одне умова, щоб звали його адресатку Аллона, тобто по-українськи Олена. Відгукніться Оленко! Пишіть на адресу: 316020, Кіровоград, вул. Б. Хмельницького, 280. Сивру О.

А ці листи п'ятнадцятирічної дівчатко надіслали з Новоміргорода і Новоміргородського району.

317410, Новоміргород, вул. Шевченка, 9. Олена Вікторії.

317410, Новоміргород, пров. Шевченка, 6/1, Оксані Поветкіній.

317410, Новоміргород, вул.

Аерофлотська, 1. Новіковій Світлані.

317410, Новоміргородський район, с. Константинівка, вул. Колгоспна, 22. Вікторії Победоносцевій.

317410, Новоміргородський район, с. Константинівка, вул. Колгоспна, 31а, Каталаничів Наталі.

Світлана Воробйова живе в с. Глиноке Світловодського району, вул. Шевченка, 63. (Поштовий індекс 317015). Їй теж 15 років.

Ще кілька адрес п'ятнадцятирічних хлопців і дівчат з Кіровоградщини:

317120, Кіровоградський район, с. Адамівка, вул. П'ятирічки, 21. Невик Вікторія.

317150, Новгородківський район, с. Ручейки, Світлані Сасенко.

317700, Новгородківський район, с. Просторе, Ніні Білокіній.

316028, Кіровоград-28, вул. Волкова, 26, корп. 2, кв. 14, Нісфору Олександрю.

Ользі Ігнатенко 16 років. Ось

її адреса: 317911, Олександрійський район, радгосп Комінтерна, 1 відділення.

Наталя Топілій теж шістнадцятирічна. Її адреса: 317130, Кіровоградський район, с. Березинка, вул. Гітаріна, 90.

А цим нашим дописувачем по 13 років Оксана Огнева пише до редакції в друге минулого разу ми її адресу не надрукували. Не треба ображатися, Оксано. Дуже багато наших друзів хоче листуватись і бажать опублікувати свої адреси. Сьогодні дішла черга і до тебе. Хто хоче з тобою познайомитися, нашої надію напише на адресу: 316032, Кіровоград, пр. Перемоги, буд. 12, корп. 1, кв. 57.

Зазирни у поштову скриньку, будь ласка! Це ж радимо зробити і Аллі Калюжній з Малої Виски. Правда, вона не написала вулицю, на якій вона живе. Не певні, що лист за такою «адресою» від друга її знайде. Втім, для дружби не має кордонів і труднощів. Отже, листуйтеся, друзі.

ГРУПА «МАЙСТЕР»

ДОБРИДЕНЬ, ДРУГ!

Ви помітили, як різко у нас тепер з'являється рубрика «Консультпункт». Очевидно, ви користуєтесь коюсь іншою інформацією, тому й звертаєтесь до своєї газети рідко. Та й справді, сьогодні рекламних оголошень з'явилося дуже багато — і в цьому відношенні часи міняються. Але хочемо нагадати, якщо комусь буде потрібна наша допомога, звертайтеся, будь ласка.

Це ще екзотика — уроки народознавства у школах. Але не для учнів Гайворонської СШ № 2. Учитель Г. Я. ЖУК кожний із них робить маленьким святом — школярини в українських костюмах служать про обряди, історію рідного краю, мову. Подобається — і вчаться охоче. Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

добались всім спортивні змагання між вчителями і учнями, спільний КВБ тощо. І не помилюсь, коли скажу, що і наші старші колеги були приємно вражені, коли в День учителя ми провели чудовий вечір у своєму колективі. Тепер жодне свято не обходиться без нашої участі.

Вчителів зацікавили лекції з астрології С. Д. Тарасової. Вчительки школи-інтернату № 2. Вони вирішили застосувати на практиці нові знання. Наприклад, скласти гороскоп для всього класу, або ж вивчити таким чином індивідуальність кожного учня.

Виявляється, є взаємозв'язок між несприятливими метеорологічними факторами і поведінкою, засвоєнням матеріалу дітьми. Науково доведено, що саме в такі дні засвоєння нового матеріалу учнями дуже погане і спробуйте тоді вгамувати збуджений з незрозумілих причин клас.

— Але, мабуть, це віддалена перспектива, коли ми, педагоги, будемо спиратись не тільки на методичні плани, а й на об'єктивні процеси природи, що керують людським суспільством, — приєднався до розмови Сергій Андрійович Мусієнко, вчитель історії. Та, може, і треба в якийсь несприятливий день відмовитись від контрольної роботи, адже результати її можуть засліпнути не тільки вчителя.

— А от ми у... Д вирішили створити власну книгу Гіннеса, — розповідає вчителька математики Ірина Станіславівна Шусь. — Який клас не похвалиться своєрідними рекордами, встановленими саме учнями. То може, варто ці рекорди — різні, і погані (наші діти не анголята), і хороші (такіх танок достатньо) разом з школярами систематизувати і занести у класну «книгу Гіннеса». Моїх семикласників така ідея захопила.

...А по школі вирувала перерва. Дзвінки дитячі голоси кликали вчителів у коридори.

О. ЖУРАВСЬКА,
кореспондент газети «Надніпрянська правда».
м. Світловодськ.

Це ще енотина — уроки народознавства у школах. Але не для учнів Гайворонської СШ № 2. Учителі Г. Я. ЖУК кожний із них робить маленьким святом — школяри в українських костюмах слухають про обряди, історію рідного краю, мову. Подобається — і вчаться охоче. Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

ДОБРИДЕНЬ, ДРУЗІ!

Ви помітили, як рідко у нас тепер виходить рубрика «Консультант». Очевидно, ви користуєтесь якоюсь іншою інформацією, тому й звертаєтесь до своєї газети рідко. Та й справді, сьогодні рекламних оголошень з'явилося дуже багато — і в цьому відношенні часи міняються. Але хочемо нагадати, якщо комусь буде потрібна наша допомога, звертайтеся, будь ласка.

Мабуть, не тільки Ірину Думбарову з Добровеличківки цікавить можливість набуття професії медика у нас на Кіровоградщині. На жаль, у нашому місті медичного інституту немає, а тільки там можна вивчитися на гінеколога. Тому варто подумати про інші міста на Україні, скажімо, Одесу, Вінницю, Київ. У Кіровограді є медичне училище. Будь ласка, запитуйте його адресу: 316012, м. Кіровоград, проспект Комуністичний, медичне училище імені Є. О. Мухіна. Тут навчаються за такими спеціальностями: фельдшерська, фельдшерсько-акушерська, фармацевтична, медична сестра.

Є медичне училище і в місті Олександрії: 317900, Олександрія, вул. Першотравнева, 31а. Тут можна набутися спеціальності медичної сестри, акушера, зубного техніка.

Надійшов лист від двох подруг з села Смолине Маловисіського району. Дівчатка хочуть пов'язати своє життя з міліцією. Професію слідчого можна набутися в єдиному на Україні Харківському юридичному інституті. Його адреса: 310002, м. Харків-24, вул. Пушкінська, 77. В інституті також є заочне і вечірнє відділення. За всіма довідками радимо звертатися за вказаними адресами.

Бажаємо успіхів.

Як вертались козаченьки із війни

Слова А. КОРИНЬ.

Музика А. ФОМЕНКА.

Як вертались, козаченьки із війни
Зупинялись під станицею вони
Опускали коні гриви у траву
А загін заводив пісню бойову
гей, гей, гей.

Ой, про те, як воювалось на війні
Долинала пісня в рідні курені
Паслись коні серед буйних серед трав
Разом з піснею і вечір догорав
гей, гей, гей.

А на пісню тую в маєві зорі
Вірні жони йшли і діти й матері
Дивували в синім небі молодик
Що у кожного по глечичку води
гей, гей, гей.

Та й копита мила коням у воді
Цілувала їм копита ті святі
Ой за те, що їхніх рідних привезли
Українці перемогу принесли
гей, гей, гей.

Хоче милому козачка щось сказати, —
Тільки очі затуmanoє сльоза
Стали коні тай на білі рушники
Повернулися з походу козаки.
гей, гей, гей.

Ми-українці

Після одного з фольклорних свят студенти-філологи Кіровоградського педінституту ділилися своїми враженнями: «Ми збагатилися душею» (Світлана Прокіпчук), «без пісень ми безкрилі» (Марія Коренна), «Треба повернути безцінну культуру до людей» (Людмила Крукова).

Дійсно, студенти зазначають, що ми часто обмежені та примітивні, мало цінуємо мову, мало знаємо пісень. Духовна культура робить людину чистішою та милосерднішою, якщо вона повертається обличчям до свого коріння, вивчає спадщину свого рідного краю. Ми недостатньо знаємо народні традиції, звичаї, обряди, ми ще пасивні при вивченні народного фольклору. А студентка-відмінниця, керівник вокальної групи, активний пропагандист стрілецьких пісень Галина Трипалюк сказала: «Вечори, на яких звучить народна пісня, піднімають дух, будять свідомість, вселяють гордість за те, що ми — українці». Студентка Іванна Бричка (теж співає у вокальній групі) додає: «Торжество пісні хоч якусь краплинку духовності внесло в душу кожного присутнього в залі».

Пісня наша — невмируща криниця невичерпаної краси. В ній співається про долю людини і калину, про жито зелене і найсвятіше — матір.

Мамо, вечір догора,
Вигляда тебе роса.
Тільки ти, немов зоря,
Даленіш в небеса.
Даленіш, як за віями сльоза.

Лине своєрідний, оригінальний, глибоко емоційний магнічний го-

лос народної співачки Ніни Матвієнко, яку Дмитро Гнатюк назвав українським соловейком. Не зачаруватися неможливо. Українська пісня звучала і на вечорницях в студентському гуртожитку, і на екзаменах з усної народної творчості, і на інститутському шкільному фестивалі «Роде наш красний». І формується думка в майбутнього вчителя: «Доки живе наша пісня, доти живе й народ». Студент-першокурсник Володимир Рудейчук, юнак із Івано-Франківська, допоміг у цьому. Зал, переповнений студентами, викладачами, вчителями, був зачарований його піснею про милу дівчину, даровані квіти, що ніколи не в'януть, бо то квіти кохання.

У розмові з однією із студенток-другокурсниць про повернення нашої національної гордості, рідної мови, пісні та танцю, гри та жартів, обрядів та звичаїв я почув слова: «Треба все робити, щоб ми були не «хохлами», а українцями, бо, як сказав поет:

Можна вмерти хохлом
І не згірне від того хлібна.
Тільки хто ж колись небо
Прихилив до наших могил,
Як не скривджена нами,
Зневажена нами Україна!

На факультеті української мови та літератури (декан-доцент Л. В. Куценко) немало робиться для того, щоб ми з гордістю говорили: «Ми — українці!».

В. ЛИКОВ,
кандидат педагогічних наук,
м. Кіровоград.

Сторінка для учнів шкіл, ПТУ, технікумів, студентів та педагогів

В ДАЛЕКИХ СТЕПАХ ЗАБАЙКАЛЬСЬКИХ...

СЛУЖАТЬ НАШІ ЗЕМЛЯКИ

Сьогоднішній випуск «Вітчизни» присвячений дню Радянської Армії та Військово-Морського Флоту. Думки про армію сьогодні неоднозначні. Для когось вона уособлює державність Радянського Союзу, патріотизму і честі. Для іншого — це імперська структура, що заважає утвердженню незалежності своєї республіки. Для тисяч і тисяч матерів — це щоденне чекання листів, грошей, стьози й надії. А для деякого числа немає й надії... Якщо наш випуск «Вітчизни» викличе у вас роздуми, будемо дуже раді, коли ви поділитесь ними з редакцією, з читачами.

менше 12 млрд. карбованців.

* * *

Виробництво основних видів зброї в 1988 році в СРСР і США має такий вигляд: танки СРСР (США) — 3500/775; бронетранспортери — 5250/1000; польова артилерія — 2000/225; системи залпового вогню — 500/48; артилерія ППО — 100/0; бомбардувальники — 45/22; винищувачі (штурмовики) — 700/550; вертольоти — 400/375; крупні підводні кораблі — 9/5; підводні човни — 9/3; міжконтинентальні балістичні ракети — 150/19; ракети середньої дальності — 50/0; ракети малої дальності — 450/0.

* * *

Військова авіація при тренувальних польотах за виділеними Держпостачем СРСР фондами в 1989 році спалила палива в 3 рази більше, ніж всі літаки Аерофлоту.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Цифри і факти ми взяли з газети «Комсомольська правда» № 6 від 9 січня ч. р.

ЦИФРИ І ФАКТИ

ЗАГАЛЬНА чисельність Збройних Сил на кінець 1989 року складала 4,5 млн. чоловік. У Китаї — 4,1 млн., але населення Китаю перевищує населення СРСР в 4 рази. Число військових на 1000 чоловік в СРСР — 15,6, найменше в Японії — 2. Ірак має аж 57,5 після Іраку йдуть Афганістан, Ізраїль, Сирія, КНДР, Куба, Нікарагуа, Албанія і Греція.

Е. А. Шеварднадзе у своєму звіті на XXVIII з'їзді КПРС оголосив, що наші «ідеологічні втрати» (допомога іншим країнам) за 20 років склали 700 млрд. карбованців. За даними МЗС СРСР військова допомога зарубіжним країнам в 1989 році складала більше 12 млрд. крб.

Останні 30 років СРСР постійно займає перше місце в світі по продажу зброї. Щорічні поставки з СРСР складають не

У червні 1941 року в Червоній Армії було 5,3 млн. чоловік.

НІХТО НЕ СМІВ ОСЛУХАТИСЬ...

Наша розмова відбувалась у коридорі нейрохірургічного відділення обласної лікарні, де Слава зараз лікується. Високий, ще зовсім юний, шия товсто обмотана бинтами. В січні цього року він був призваний до лав Радянської Армії. Виявив бажання служити на Україні. Потрапив у будівельний батальйон.

— Ти народився у Кіровограді?

— Так.

— Був в університеті?

— Ні, я одразу потрапив у частину. Там в основному служили хлопці із Середньої Азії. Нас, духів, було 20 чоловік. Один взвод.

— Хто такі духи?

— Ну, це ті, хто тільки призивався і ще не прийняв присяги.

— То ти й присяги не встиг прийняти?

— 26 січня прийняли присягу.

— Чи була у вас у частині дідівщина?

— Перед вами її результат.

— Чи пробував хто противитися насильно «дідів»?

— Ні. Якби ми не слухалися, то всі б інвалідами звідти повиходили. Їх 70 чоловік, а нас 20.

— Ти покинув свою частину після того, як тебе побили. Чи вважав себе дезертиром?

— Ні. Я одразу пішов у військкомат, звернувся до

військового прокурора. Я не тікаю від служби, буду служити далі, просто, обставини так склалися, що я змушений був поїхати звідти.

— А якби ти там залишився?

— Якби я не втік, мене привезли б...

— Як ти думаєш, ти маєш шанс потрапити в ту ж саму частину?

— Ні. Я буду служити в іншій.

— Коли ти йшов до армії, якими були твої уявлення про неї? Наскільки вони збіглися з реальністю?

— Якою я її собі уявляв, такою вона й виявилася.

— Якби в тебе була можливість уникнути служби, ти зробив би це?

— Так. Якби була можливість, я б нею скористався.

— Ти маєш молодшого брата?

— Ні. Ми живемо з матір'ю.

— Коли ти призивався, писав заяву про своє бажання служити на Україні. Твої друзі теж виявляли таке бажання?

— Практично всі хотіли служити на Україні.

— Як ти думаєш, що треба зробити, щоб змінити становище в нашій армії на краще?

— Не знаю. Можливо мати вільнонайману.

ВІД РЕДАКЦІЇ: З етичних міркувань ми не називаємо справжнього імені Слава. Його ім'я і прізвище редакції відоме.

Інтерв'ю взяла С. ОРЕЛ.

ЯК ХОДИТЬ ВАНЬОК «ВО СОЛДАТИ»?

Питання призову до армії сьогодні стоїть гостро. Громадськість ще вчора байдужа до цього питання, сьогодні з цього приводу полемізує, дискутує, намагається вплинути на стан речей. З'явилися незвідомі раніше комітети солдатських матерів. Це й не дивно. Змінилася наша країна, змінилась армія. У цьому році призов продовжувався як ніколи довго — аж до 1 лютого. Як він проходив у нашій області? Чи був, як раніше 100-процентним? Сьогодні наші співрозмовники — начальник відділу Кіровоградського обласного військово-політичного відділу обласного військово-політичного відділу Олександр Савелійович Зуєв.

— Чим ширшає гласність, тим ускладнюється наша робота. Раніше юнаки йшли тут, на призовному пункті, дізнавшись про своє майбутнє місце служби, рід військ. Тепер ми заздалегідь проводимо бесіди з батьками, зустрічі з представниками частин. А батьки є різні! Іноді приходять, вимагають, ставлять свої умови. Деякі батьки говорять: «Візьму його і заберу звідси». Не всі добре знають закони, недочитують їх до кінця. А ми користуємося тими законами, які в нас є.

— Це одна нелегка для нас проблема — спиртне. Ми просимо батьків, щоб не брали у військкомат горілку, вино. Але як не проси — все одно, дивись, четверо-п'ятеро п'яних є.

— Чи були такі, які відмовилися йти до армії?

— Прямих відмов не було. Але є 109 чоловік, (тільки за осінній призов), які всіма методами намагаються уникнути служби в армії, не відчиняють двері представникам військкомату чи міліції, не з'являються за повісткою. Є ще 71 чоловік, які в призовному віці, ще до того, як піти в армію, встигли потрапити під слідство або вже знаходяться у в'язницях, колоніях.

— А як склалася ситуація в зв'язку з відомими рішеннями Верховної Ради України?

— Це до призову провели опитування. По можливості ми задовольняли бажання тих, хто хотів служити на Україні. Зокрема одружені, ті, хто має дітей, безумовно залишилися тут. Але було й багато таких, які самі захотіли служити за кордоном. Один хлопець, навіть одружений, попросився за кордон. Каже: «Тут я буду більше скучати за сім'єю». Зараз він служить в Німеччині. Багато хлопців просяться на флот. У Компаніївському районі, наприклад, 50 процентів опитаних виявили бажання служити за межами республіки. Бояться всі гарячих точок — Закавказзя, Середньої Азії, Молдови, Прибалтики, останнім часом навіть на Західну Україну неохоче йдуть.

— Скільки чоловік з нашої області загинули в армії вже після Афганістану?

— У минулому році загинуло 7 чоловік. Можна сказати, що переважна більшість гине в армії через власну недисциплінованість. Жоден з тих семи не загинув у районах

конфліктів. Ось нажуть у армії за 10 років загинуло 15 тисяч чоловік. Візьміть таку саму кількість людей у важкій промисловості, наприклад. За такий самий час там гине більше людей. У автотранспорті за рік гине 63 тисячі чоловік. Ось на що треба звертати увагу! А ми трубімо про армію...

— Які стосунки між військкоматом і місцевими органами Радянської влади?

— По суті в армію призиває не військкомат, а Радянська влада для захисту держави.

Працівники військкомату лише технічні працівники у цій справі. А наші місцеві Ради нам практично ніяк не допомагають. Можна сказати, що ми маємо тісні, гарні зв'язки з обкомом комсомолу, а от з обласним до нас ніхто не заходить. У нас один з найгірших у республіці збірний пункт. Виконком про це не турбується. Кожну копію треба випрошувати ледве не на колінах.

— Що ви скажете про дідівщину в армії?

— Дідівщина йде не з армії, а можна сказати, з дитячого садка в армію. Коли старший ображає молодшого, коли старшокласник захищає в першій школі 20 копійок, то чи буде такий солдат справедливий до інших? У нашому суспільстві останнім часом визріли психологічні передумови для дідівщини. Знило почуття товаришності в армії. Треба змінювати сам процес виховання молодого покоління.

Розмову вела С. БОНДАР.

«ОБІЙДУ СЛІД ЧОРНОГО КОТА»...

БАГАТО хто в дитинстві читав казку французького письменника Антуана де Сент-Екзюпері «Маленький принц». А в минулому році цей казковий герой одержав своє друге реальне життя у студії композитора Андрія Литягіна. Група «Маленький принц» вже добре відома прихильникам поп-музики, її пісні входять у першу десятку хіт-парадів багатьох молодіжних газет, а поява на сценах концертних залів соліста групи Сашка Хлопкова завжди викликає бурю аплодисментів. На численні прохання читачів газети наш громадський кореспондент зустрівся з **Олександром ХЛОПКОВИМ** і запропонував йому кілька запитань.

КОР.: Коли почався твій творчий шлях? Якою була перша пісня?

О. Х.: Мій творчий шлях почався набагато раніше «Маленького принца». Музикою я займався завжди. Спочатку був дитячий садок, де першою піснею була «Битва з дурнями» Андрія Макаревича, далі музична школа по клавішному фортепіано. Після цього були любительські колективи, і якимсь музикантом Ігор Кисіль запросив мене у групу «Трамвай «Бажання», а з цієї команди волею долі в травні 1988 року Андрій Литягін узяв мене в «Міраж», який став моїм професійним колективом. У квітні 1989 року був створений «Маленький принц». Наша перша пісня з'явилася

десь у березні 1989 року. Вона мала назву «Я не знаю» (слова і музика Андрія Литягіна).

КОР.: Чому ти вирішив дати назву групі «Маленький принц»?

О. Х.: По-перше, це не я вирішив, а ми вирішили разом. Частково це пов'язано з письменником Сент-Екзюпері і його казковим героєм. Всі ми в дитинстві читали цю чудову казку і вирішили вкласти образ принца, повний доброти, щирості і чистоти, в назву нашої групи. Ми не хочемо стомлювати глядацький зал нагадуванням про проблеми і невдачі, а стараємося з допомогою наших пісень зробити людей більш добрими і чистими.

хочемо викликати в їх серцях взаємну любов, любов до нашої маленької і такої беззахисної планети.

КОР.: Хто входить до складу групи?

О. Х.: Зараз у «Маленькому принці» 4 чоловіка: барабанщик Костянтин Кузнецов, гітарист Вячеслав Стариков, клавішник Сергій Крилов і я.

КОР.: Кого ти вважаєш своїми музичними учителями?

О. Х.: Любов до музики, перші ази музичної грамоти вклала в мене моя перша вчителька по фортепіано. Увійти в естрадний світ, світ поп-і рок-музики, досягти його внутрішнього життя, стати музикантом мені допоміг Олександр Сітковецький — керівник групи «Автограф». Багато довелося помучитися зі мною і Андрію Литягіну. Вони і стали моїми першими вчителями.

КОР.: Якби ти не був артистом, то ким би став?

О. Х.: Я поки став тільки співаком, але гадаю, що стану і артистом. А про яку-небудь іншу

професію якось і не думав.

КОР.: У чому секрет твоєї популярності?

О. Х.: Популярністю я зобов'язаний керівнику нашої студії композитору і аранжувальнику Андрію Литягіну. А в чому ще мій секрет? Глядачам видніше.

КОР.: Чи не заважає тобі увага шанувальників, адже їх так багато?

О. Х.: Вважаю, що увага не може заважати, вона навпаки — допомагає. Якщо ти на сцені, то почуваш на собі багато поглядів, які заряджують тебе якоюсь енергією, такою світлою і чистою, що поводи намагашся віддати слухачам щось натомість. Ми просто не можемо існувати один без одного, адже кожний, навіть найпопулярніший артист, без шанувальників, без уваги глядачів — уже не артист.

КОР.: Що для тебе означає бути щасливим і чи щасливий ти зараз?

О. Х.: Важко сказати — що означає бути щасливим? Я задоволений усім, що мене оточує. У мене є улюблена робота, є друзі, є сім'я, є просто глядачі. Тому я просто щасливий.

КОР.: А що ти вважаєш за головне у житті?

О. Х.: Знайти себе.

КОР.: Ти себе вже знайшов?

О. Х.: Шукаю.

КОР.: Чим ти захоплюєшся, окрім музики?

О. Х.: Дуже люблю кінематограф, на жаль, у кіно буваю дуже рідко. Захоплююся їздою на машині, але я ще початкуючий автомобіліст.

КОР.: Що тобі найбільше запам'яталося у дитинстві?

О. Х.: У дитсадку мені подобалась дівчинка із паралельної групи. Я дуже хотів із нею дружити, але боявся познайомитися...

КОР.: Яким ти бачиш майбутнє радянської поп-музики?

О. Х.: Я не провидець, не хотів би робити ніяких прогнозів ні в музиці, ні в житті.

КОР.: Спробуй скласти символічну збірку радянських артистів естради.

О. Х.: Краще нехай це роблять ті, хто складає хіт-паради. Можу сказати, що мені подобається музика «Автографа» і «Кіно», «Машини часу» і «Воскресенья». На музиці цих колективів ми виховувались.

КОР.: Чи є у тебе кумири?

О. Х.: В радянській музиці чітко немає, а в за-

хідній, мабуть, «Лед Зепелін» і «Пінк Флойд».

КОР.: Тобі подобається музика «Пінк Флойд», «Автографа», тобто традиційний рок. Але виконуєш ти музику зовсім іншого плану. Чому?

О. Х.: Ми граємо музику, розраховану на певних слухачів, причому це робиться цілком свідомо, частково із творчих, частково із комерційних міркувань. Можна любити всяку музику, але кожен із нас розуміє, яка музика популярна у даний момент, який стиль може вижити, а який — ні. Я граю не тільки поп-музику, пробую грати і рок, але поки що немає матеріалу, про це рано говорити. Думаю, з часом з'являться і рок-композиції.

КОР.: Як ти ставишся до чорних котів та інших прикмет?

О. Х.: Щиро вірю. І якщо чорний кіт переходить мені дорогу, то я завжди повертаюсь і йду в обхід.

КОР.: Твій найулюбленіший колір?

О. Х.: Мені подобаються усі кольори веселки, а понад усе — чистий.

КОР.: Які тварини тобі подобаються?

О. Х.: Пес. Поки що житлові умови не дозволяють мені тримати чотириноного друга, але коли вони з'являться, то обов'язково буду тримати. Скоріш усього у мене буде зразу три собаки: дві хортиці і дог.

КОР.: Яким стравам надаєш перевагу?

О. Х.: В наш час, коли у магазинах нічого немає, недоречно говорити про улюблені страви. Але в усякому разі це ніяк не пельмені, але й не чорна ікра.

КОР.: Твоя улюблена книга?

О. Х.: «Маленький принц».

КОР.: Твоє життєве правило?

О. Х.: Намагатися жити чесно.

КОР.: Що чекає тебе у майбутньому?

О. Х.: Запис нового альбому Андрія Литягіна, а також буду старатись здійснити свій проект, але це вже буде не танцювальна музика.

КОР.: Щоб ти хотів побажати своїм шанувальникам?

О. Х.: Удачі, щоб вони завжди були добрими та людьми.

Д. ТКАЧЕНКО.
(З російської переклав В. ЯВОРСЬКИЙ).

На знімках: група «Маленький принц»; Олександр ХЛОПКОВ.

Фото автора.

КОРОЛЕВА ШАХОВОЇ «ПОЕЗІЇ»

Час летить непомітно. Лише нещодавно ми зустрічали Новий рік. А зараз готуємось до зустрічі, мабуть, до найніжнішого свята — Міжнародного жіночого дня 8 Березня.

Саме цьому святу наш шаховий клуб присвячує новий блиц-конкурс по вирішенню шахових завдань. А авторами запропонованих вам композицій є жінки, любителі шахової поезії.

ЗАВДАННЯ 1

Автор — Елена ПОПЕЛЯЄВА (Казахстан).

Білі: Крc1, Фe1, Та8, Кa2, Кc5, н.п. b6, d3 (7).

Чорні: Кра1, Са5, Сb1, Ка6, н.п. b7, c4, c2, d4 (8).
Мат в 3 хода. (3 очка).

ЗАВДАННЯ 2.

Автор — Надія ЛЕОНТЬЄВА (Україна).

Білі: Крg6, Фg5, Та5, Сc4, Кh5, Кd3, н.п. a3, f2, f6, g2, h3 (11).

Чорні: Крe4, Тd8, Те8, Сc8, Cf8, Кf1, Кh5, н.п. c5, g4, g3 (10).
Мат в 2 хода. (2 очка).

ЗАВДАННЯ 3

Автор — Дзідра КУМІНЯ (Латвія).

Білі: Крg1, Тf1, Тh1, Сe1, н.п. e3, f5, h5 (7).

Чорні: Крg4, н.п. e6, e5, e4, f7, g7, g5 (7).

Мат в 3 хода. (3 очка).

ЗАВДАННЯ 4

Автор — Раїса СОЛОДОВА (Росія).

Білі: Крh1, Фh3, Тb7, Тd2, Сb4, Кf3, н.п. a6 (7).

Чорні: Крc6, Фе8, Се7, Се4, н.п. f7, f4, h7 (7).

Мат в 2 хода. (2 очка).

Термін вирішення завдань — 10 днів з дня публікації. Бажаємо успіхів у нашому конкурсі.

ХАРЧУВАННЯ

Щодня по декілька разів (в основному 3-4), ми сідаємо за стіл, для того, щоб поїсти-попити, задовольняючи при цьому свої природні потреби в забезпеченні життєдіяльності організму енергією та необхідними компонентами.

Природньо, є закономірність підвищення вимог до якості продуктів, їх забалансованості при виконанні тренувальної роботи в атлетичній гімнастиці.

Атлетизм — це в першу чергу робота з обтяженнями, робота, яка забезпечує навантаженням всі системи організму, а найбільше м'язову. При роботі зі змаганнями у ваших м'язах розгортаються процеси обміну білка, які надають їм потрібну зміну в об'ємах. Для успішного перебігу цих процесів, звичайно, необхідний «будівельний матеріал».

Повноцінне, раціональне харчування — є необхідною умовою для досягнення успіху в атлетичній гімнастиці.

Перш за все до вашої уваги шість основних груп, на які можна розподілити продукти харчування.

Перша група: молоко, сир та кисломолочні продукти: кефір, кисле молоко, творог.

Друга група: м'ясо (також м'ясо птиці), риба, яйця та виготовлені з них продукти.

Третя група: борошно та вироби з нього, цукор, макарони, картопля та кондитерські вироби.

Четверта група: жири — масло, сало.

П'ята група: овочі.

Шоста група: фрукти та ягоди.

Продукти першої та другої групи — головні джерела повноцінних тваринних білків. Ці продукти повинні скласти основу раціону атлета, тим паче, якщо він тренується в режимі збільшення м'язової маси та об'єму мускулатури.

Продукти третьої групи — важливі постачальники калорій, особливо цукор, який є чистим вуглеводом і має тільки енергетичну цінність.

Жири, які становлять четверту групу продук-

тів — це справжні акумулятори енергії, в цьому їх біологічне значення. Так, по калорійності 25 г жиру замінюють 100 г хліба, 175 г м'яса, 320 г молока та 700 г капусти.

Овочі та фрукти (5,6 групи) у великій кількості постачають в організм вітаміни С та Р, деякі вітаміни групи В, мінеральні солі, вуглеводи, а також фітонциди — речовини, які знищують деякі мікроби, в тому числі і хвороботворні. Є в них і клітковина — вона стимулює нормальну роботу кишечника. В цьому напрямку можна рекомендувати: капусту, моркву, чорнослив, яблука, ревені та інші.

Формуючи раціон харчування, необхідно поєднувати м'ясо та рибу з овочами для якісного їх засвоєння організмом і чим різноманітніші вони будуть, тим краще.

Важко, крім оптимальної кількості білків, жирів та вуглеводів, необхідно включати і продукти, які містять у собі солі калію (сир, сметана, капуста, абрикоси, волоські горіхи), фосфору (яйце, печінка, бобові, гречка), заліза (яблука, сливи, персики), магнію (продукти рослинного походження).

Раціональне харчування, без якого ваші досягнення в атлетизмі дещо затримуються, вимагає використання та правильного поєднання різноманітних продуктів. Але, звичайно, перетворювати свій шлунок в «перегонний завод», прискіпливо вибираючи тільки ті чи інші продукти, не потрібно, якщо ви хочете розумно, якщо ви будете використовувати продукти із усіх вище згаданих груп, єдина вимога полягає в тому, щоб у період тренування за різними методами віддавати дещо більшу перевагу тим чи іншим групам. Наприклад, тренуючись на «масу», звичайно, необхідно віддати перевагу білкам — будівельному матеріалу м'язової системи. Тренуючись на «рельєф» та позбуваючись зайвої ваги, необхідно звернути до мінімуму продукти 3 та 4 групи, більше звернувшись до 5 та 6-ї. В інших методах використовуйте всі групи.

До вашої уваги витяг з журналу «Бодібілдинг», в якому відомий атлет А. Шварценеггер дає ре-

КЛУБ АТЛЕТИЗМУ «АПОЛЛОН»

комендації відносно харчування:

— жири страви перед тренуванням їсти не потрібно;

— не бажано пропускати сніданки, привчіть себе добре їсти вранці;

— в другій половині дня відмовтесь від калорійного харчування — це викликає деформацію фігури;

— за 1,5-2 години до тренування з'їжте небагато фруктів — вони дають м'язам енергію;

— якщо ви хочете набрати вагу і не потовстіти при цьому, зменшіть кількість жирів та вуглеводів; — рибу бажано їсти частіше ніж м'ясо, оскільки вона не викликає повноти;

— краще не вживати страви з смаженим виглядом, не дуже захоплюйтесь яйцями та сиром, не викликайте зі свого раціону горіхи;

— якщо ви хочете мати пропорційну поставу, утримуйтесь у вживанні напоїв та шоколаду, цукерок та тістечок, а також інших продуктів, які мають багато цукру.

Завершуючи розділ «Харчування атлета», мені хотілося би зупинитись на одному дуже важливому питанні, яке теж можна сюди віднести. Це вживання АС, анаболічних стероїдів при заняттях атлетизмом. Деякі недосвідчені атлети, десь від когось почувши, що є такі препарати, від введення яких в організм м'язова маса росте швидше, починають вживати їх на шкоду собі.

Запам'ятайте назавжди: крім природних продуктів та деяких груп вітамінів, більш нічим ви не забезпечите собі міцного здоров'я та красивої постави! Штучна заміна чоловічого (тестостерон) та жіночого (естроген) гормонів призводить до невиправних наслідків. Досягнувши на деякий час збільшення в розмірах того чи іншого м'яза, взаємін ви отримаєте:

1. Ураження шлунково-кишкового тракту.
2. Атеросклероз, гіпертонію, інфаркт.
3. Пригнічення функцій ендокринної та статеві систем.

До поширених хімічних препаратів АС відносяться: метан-дростенолон, ретобоміл, нероболіл.

В. ЗАПОЇЦЬКИЙ.

ВЕЛОПРОБІГ ГОТУЄТЬСЯ

Як зазначив С. Скібневський, голова оргкомітету по підготовці велопробігу з учасниками інвалідів, про який «МК» повідомляв у № 6, уже близько 15 чоловік із Вінниці, Житомира, Полтавської області, Корсунь-Шевченківського, з товариства інвалідів Кривого Рогу, з Києва, Каунаса, Юрмели, Москви, Кіровограда та Малої Виски виявили бажання взяти участь у вищезгаданій акції. А. В. Терешкова дала гарантію, що будуть також учасники з кожної придунайської країни (Румунії, Югославії, Болгарії, Угорщини, Чехо-Словацьчини). Можлива також участь американців.

Під час поїздки у Москву представники оргкомітету відвідали посольства Австрії та Канади. Аташе Австрії по культурі висловив велику зацікавленість і сказав, що учасник від Австрії буде брати участь у велопробігу за умови гарантій безпеки учасників. Для цього необхідна максимальна інформація про культурну програму, харчування, проживання, медичне обслуговування учасників.

У посольстві Канади його другий секретар та віце-консул Роман Вашук сказав, що буде учасник від цієї країни, але його непокоїть проблема безпеки у Прибалтиці.

З Радянською Спілкою товариств дружби з зарубіжними країнами досягнуто домовленості про співробітництво. Ця організація забезпечить інформування аналогічних спілок за кордоном, надасть допомогу у пошуках учасників. З приводом у Москву учасників велопробігу відбудеться зустріч з ними у РСТД.

Під час з'їзду Товариства вільних мандрівників та роботи комісії з міжнародних зв'язків зроблена доповідь з'їзду по програмі підготовки велопробігу. С. Скібневський та П. Мінаєв зустрічалися з президентом Товариства В. Ревякіним, астановили контакти з литовськими, російськими туристичними організаціями, турклубами та товариствами мандрівників. А заступник Всеросійського товариства інвалідів О. В. Ломакін обіцяв співробітництво та участь у заході представника від РРФСР.

Не лишилися осторонь і центральні засоби масової інформації: радіопрограма «Юність» взяла інтерв'ю для передачі «Спорт для всіх» з викладом усіх питань, пов'язаних з підготовкою велопробігу. А ось відділ масової фізкультури та здоров'я редакції газети «Советский спорт» відмовився давати рекламу пробігу, він лише буде давати поточну інформацію під час заходу, якщо вона буде надіслана. Дели результат і відвідини головного редактора журналу «Спутник» М. Бакланова: під час велопробігу журнал даватиме матеріали по його висвітленню, влаштує зустріч з редакцією. Л. Бобикін з Французької редакції Держтелерадіо СРСР записав інтерв'ю для мовлення на франкомовній країні, дов реквізити МО «Діалог». Матеріал декілька разів вийде в ефір, про результати та відгуки оргкомітет одержуватиме інформацію.

Дбаючи про медичне забезпечення пробігу, організатори зустрілися з В. І. Романовим, головним лікарем Кунцевського фізкультурного диспансеру. Мова йшла про виділення спеціалізованого медичного автомобіля, лікаря, масажистів та медсестри. Держтелерадіо, кияська «Спортивна газета» та Комітет по телебаченню і радіомовленню УРСР також будуть готувати матеріали про велопробіг.

Оскільки у програму заходу входять благодійні концерти, то про це було домовлено з представником Спілки театральних діячів О. Васюковим.

І наостанок варто згадати про зустріч з головою республіканської Комісії по туризму В. А. Соколовим та з представниками всіх республік по велотуризму, у результаті якої було створено Український клуб велотуристів.

На 14 лютого оргкомітет велопробігу планує візит до Угорщини, у місто Дебрецен для зустрічі з представниками тамтешньої Демократичної Спілки Молоді, на якій розглядатиметься питання про участь їхнього кандидата у велопробігах. Цікаво, що цей чоловік має лише одну руку, але, сконструвавши велосипед своєї конструкції, він об'їздив уже всю Угорщину. Демократична Спілка Молоді (організація лівого напрямку) зобов'язується також виготовити багато продукції з атрибутикою пробігу, яка надійде у продаж у місцях проходження маршруту.

Як бачимо, справа не стоїть на місці і навіть у Кіровограді вона зрушила «з мертвої точки». Облспорткомітет вже дав списки спортсменів, які стали інвалідами і потребують допомоги. А якщо не так вже й давно і мови не могло бути про співробітництво комсомолу та релігійних організацій, то зараз Кіровоградсько-Миколаївська єпархія в особі Владимира Василя дає згоду стати спонсором велопробігу з участю інвалідів, так само, як і МО «Діалог» при ОК ЛКСМУ (МДС) та спортивний клуб карате-до кіокушинкай «Будокан», який очолює О. Кузьмін.

Ось так ідуть справи. Маммо тільки повідомити, що рекорд Гіннеса по тривалості перебування інваліда за кермом велосипеду, який раніше був заплянований Павлом Мінаєвим на 18 лютого, відкладається приблизно на березень — квітень у зв'язку з несприятливими погодними умовами та поки що невисокими технічними можливостями. Але не відміняється!

А для тих, кому не байдужий успіх цієї справи, хто хоче стати спонсором чи учасником велопробігу по території Союзу та зарубіжних країн або рекламувати свою продукцію, повідомляємо реквізити організаторів: МО «Діалог», вул. Карла Маркса, 41, 316030, м. Кіровоград-30, УРСР. Телефони: [05222], 24-73-52, 24-77-03, телетайп: 282146, РУБИН. Розрахунковий рахунок: 001700740 МФО 323293 у Житлосоцбанку м. Кіровограда.

Т. ЛЕОНІДОВ.

Реклама

Довідки

Оголошення

Кіровоградська обласна лікарня

ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ

1. НАЧАЛЬНИКА ЕНЕРГОСЛУЖБИ.
2. НАЧАЛЬНИКА КОНДИЦІОНУВАННЯ ПОВІТРЯ ТА ОПАЛЕННЯ.
3. ІНЖЕНЕРА-БУДІВЕЛЬНИКА.
4. АГЕНТА З ПОСТАЧАННЯ.
5. ГАЗОЕЛЕКТРОЗВАРНИКА.
6. САДІВНИКІВ.
7. ДВІРНИКІВ.
8. КОМЕНДАНТА ГРУП ТОЖИТКУ.
9. ІНЖЕНЕРА - ЕЛЕКТРОННИКА ПО СЛУЖБІ АТС.

АДМІНІСТРАЦІЯ.

ОГОЛОШЕННЯ

Посвідчення інваліда III групи Радянської Армії КОВАЛЯ Віктора Сергійовича № 472629, яке загублене 4 лютого 1991 року, вважається недійсним.

Загублений студентський квиток № 615/87, виданий Кіровоградським педінститутом на ім'я ШЕВКА Сергія Георгійовича, вважається недійсним.

Тут
могла бути
ваша
реклама

НА ДОЗВІЛЛІ

У минулому номері з вини редакції допущена помилка — під віршами О. Косенка на 6 стор. були інші прізвища — В. Ликова та О. Касина. Просимо вибачення і друкуємо вірші згаданих авторів.

В. Л.

* * *

ФРАЗИ

Коли всі стали рвати-ся до трибуни, значить прийшов час конкретних справ.

Треба б поменше займатись вирішенням житлової проблеми, а побільше будувати житла.

Стрічаються не лише хати з краю, а й цілі області...

В ім'я високих ідеалів готові на будь-яку підлість.

Як правило, чим більше хочеться одружитись, тим більше не хочеться.

Джентльмени, все одне що таргани — не виводяться.

Підняли культуру на небачену висоту, тому її й не видно.

Щоб хоч щось зрозуміти, треба хоч що-небудь не знати.

Чому б і не показатись, якщо ти уже одержав орден!!

Хто ніколи не пив горілку з тазика, той наряд чи стане коли-небудь справжнім інтелектом.

Приоритетне руйнування села перед містом.

Ревізія традицій

Ображаються жінки, Пояснити просять: Чому їх чоловіки На руках не носять? Ну, скажіть, хіба підняти можу я дружини, Як вона від мене важча Майже аполонію? А тому я пропоную, Порівнявши сили, Щоб жінки чоловіків На руках носили.

В. ПЛЮВАКО.

СРІБНИЙ ВІРШ

Срібно-срібно, як вві сні.

Линуть звуки скерцо.

Хай звучать мої пісні.

Ти — в моєму серці.

Срібно-срібно, як вві сні,

Ніби хмари влітку.

Подарую я тобі

Срібно-білу квітку.

Подарую я цю квітку

На спомин душі.

Хай дзвінок любові срібний

Дзвенить звідусіль.

Срібно-срібно, як вві сні,

Линуть звуки скерцо.

Срібні хай звучать пісні.

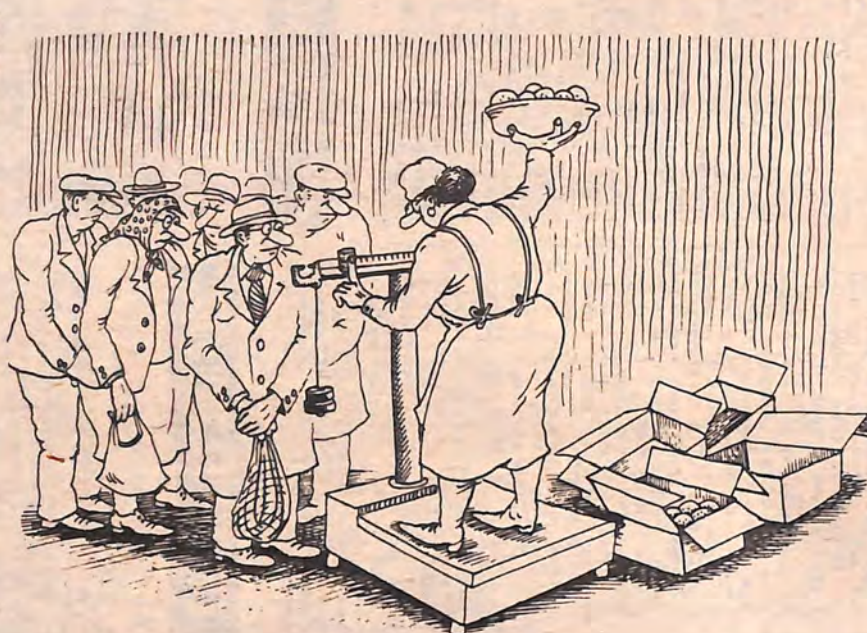
Ти — в моєму серці.

Василь ЛИКОВ.

Олександр КАЄНКО.

Мал. В. НЕНАШЕВА.

Без сніг.

VIDEO

м. Кіровоград, вул. Полтавська, 71.

НЕДІЛЯ, 24 ЛЮТОГО

10.00 «Зірка відваги». 6 серія. Мультфільм.
11.30 «Уіллоу». Казка.
13.30, 17.30 «Танго і Кеш». Бойовик. У головній ролі С. Сталлоне.
15.30 «Зубастики». 2 серія. Фантастика.
19.30 «Смертельна зброя». 2 серія. В головній ролі М. Гібсон.
21.30 «Графія Четерлей».

ПОНЕДІЛОК, 25 ЛЮТОГО

10.00 Мультфільм.
11.30 «Війна льодяних піратів». Фантастика.
13.30, 17.30 «Подолані еовки». Бойовик.
15.30 «Гіганти». Фантастика.
19.30 «Триматися до останнього». Бойовик.
21.30 «Акт помсти». В головній ролі Ч. Бронсен.

ВІТОРОК, 26 ЛЮТОГО

10.00 Мультфільм.
11.30 «Поліцейський і бандит». Комедія.
13.30, 17.30 «Людина із смертельним кулаком». Фантастика.
15.30 «Сім годин на розбір». Бойовик.
21.30 «Особисті послуги». Мелодрама.

СЕРЕДА, 27 ЛЮТОГО

10.00 Мультфільм.

11.30 «Мисливець». Пригоди.
13.30, 17.30 «Смертельний кулак Джо». Фантастика.
15.30 «Перемога». 1 серія. Фантастика.
19.30 «Мутанти». Фільм жахів.
21.30 «Марення». Бойовик.

ЧЕТВЕР, 28 ЛЮТОГО

10.00 «Рожева пантера». Мультфільм.
11.30 «Циган». У головній ролі А. Делон.
13.30, 17.30 «Пальці, стиснуті в кулак». Фантастика.
15.30 «Перемога». 2 серія. Фантастика.
19.30 «Магазинчик жахів».
21.30 «Директор». Бойовик.

П'ЯТНИЦЯ, 1 БЕРЕЗНЯ

10.00 «Американський хвіст». Мультфільм.
11.30 «Вбивці з Атлантиди». Фантастика.
13.30, 17.30 «Батальйон-21». Бойовик.
15.30 «Перемога». 3 серія. Фантастика.
19.30 «Острів лікаря Моро». Фільм жахів.
21.30 «Джинсовий поліцейський». Бойовик.

СУБОТА, 2 БЕРЕЗНЯ

10.00 «Астрис у Британії». Мультфільм.
11.30 «Чорна дірка». Фантастика.
13.30, 17.30 «Противники». Бойовик.
15.30 «Перемога». 4 серія. Фантастика.
19.30 «Будинок». 1 серія. Фільм жахів.
21.30 «Арена». Фантастика.

НЕДІЛЯ, 3 БЕРЕЗНЯ

10.00 «Джем». Мультфільм.
11.30 «Голуба лагуна». Пригоди.
13.30, 17.30 «Малюк» — секрет забутої легенди. Фантастика.
15.30 «Перемога». 5, 6 серії. Фантастика.
19.30 «Будинок». 2 серія. Фільм жахів.
21.30 «Левіафан». Фільм жахів.

(Продовження. Початок у № 38—54 за 1990 р., № 1—7 за 1991 р.).

Тогда Распутин, обернувшись и присутствовавшим, сказал:

— Поправится! И, шатаясь, вышел в соседнюю комнату, где и упал в обмороке. Придя в себя, Распутин почувствовал большую слабость и заметил, что он был в сильном поту.

«Я ясно представлял себе, — справедливо замечает С. П. Белецкий, — какое глубокое и сильное впечатление эта сцена «воскрешения из мертвых» А. А. Вырубовой Распутиным должна была произвести на душевную психику высочайших особ, воочию убедившихся в наличии — таинственных сил благодати Провидения, пребывавшей на Распутине, и упрочить значение и влияние Распутин, на Августейшую семью».

Мог ли сей чудотворец-целитель не иметь влияния в этой «августейшей семье», где родители неперестанно дрожали над здоровьем и жизнью их кровотоочивого дитя — наследника престола!.. Не только находись вблизи наследника, но даже на далеком от него расстоянии, о. Григорий одинаково чудотворно врачевал его недуги.

Однажды (в 1912 г.), уезжая на родину (туда он часто отлучался, радуя о благоустройстве своего имени), старец сказал родителям наследника: «Я знаю, что злые люди подкапываются под меня. Не слушайте их. Если вы меня покинете, вы потеряете в течение шести месяцев вашего сына и вашу корону». Царица вослинула: «Как можем мы тебя покинуть? Разве ты не единственный наш покровитель, наш лучший друг!». И, преклонив колени, просила ее благословить. И вот однажды юный наследник, возвращаясь с прогулки в лодке на озеро, плохо рассчитав свой скачок на берег и ушиб себе бедро о борт лодки. Контузия сначала казалась легкой и невинной. Но через 2 недели, 1-го октября, появилась опухоль в паху, бедро распухло, затем внезапно поднялась температура.

Доктора Федоров, Деревенко, Раухфус, успешно вызванные, определили кровяной нарыв, кровяную опухоль и начинающееся заражение крови. Надо было немедленно произвести операцию, но предрасположение ребенка к кровотечению исключало возможность надреза. Между тем температура с каждым часом все поднималась. 21-го октября температура дошла до 39,8°. Родители не выжидали из комнаты больного, ибо врачи не скрывали своего беспомощства. В церкви, в Спале, поны сменялись для молитвы днем и ночью. По распоряжению царя, торжественная литургия была отслужена в Москве перед иконой Иверской Богородицы. Утром 22-го октября царица в первый раз сошла в салон, где собрались: дежурный адъютант Нарышкин, дежурная фрейлина княгиня Елизавета Оболенская, Сазонов, прибывший для доклада царю, и начальник царской охоты в Польше граф Владислав Велепольский. Бледная, поху-девшая Александра Федоровна, однако, улыбалась.

На обращения и ней тревожные вопросы, она отвечала спокойным тоном: «Врачи не констатируют еще никакого улучшения, но лично я уже не беспокоюсь. Я получила сегодня ночью телеграмму от отца Григория, которая меня совершенно успокоила». Затем она прочитала телеграмму: «Бог воззри на твои слезы и явля твоим молитвам. Не печалься. Твой сын будет жить».

Это был, в противоположность своим разным предшественникам, истинно-современный чудотворец своего века: — святой «века пара и электричества», — умевший для своих чудес так же хорошо пользоваться телеграфом, как и телефоном.

Об использовании, в частности, последнего «изобретения» ради исцеления того же наследника, Е. Джанумова отметила в своем дневнике (от 28 ноября 1915 г.) следующий случай. — Сидит отец Григорий у нее в гостях; вдруг, звонит телефон: — говорят из Царского. Он подходит: — «Что? Алеша не спит? Ушко болит? Давайте его к телефону».

Жест в нашу сторону, чтобы мы молчали. — Ты, что, Алешенька, полуношничает? Болит? Ничего не болит. Иди сейчас ложись. Ушко не болит. Не болит, говорю тебе. Слышишь? Спи. Через пятнадцать минут опять позвонили. У Алешки ухо не болит. Он спокойно заснул.

— «Как это он заснул? — Отчего же не заснуть? Я сказал, чтобы спал». — «У него ведь ухо болело». — «А я же сказал, что не болит». Он говорил со спокойной уверенностью, как будто иначе и быть не могло.

Мог ли он не говорить «со спокойной уверенностью» в таком сравнительно пустячном случае, когда его чудотворным заклинаниями подчинялись порой даже стихии природы! — По крайней мере о таком чуде заклинания нам ясно говорит письмо царицы от 22 декабря 1915 г., совпавшее с туманами, мешавшими русским войскам на одном из фронтов великой войны.

«Наш Друг все молится и думает о войне, — пишет в этом письме к мужу царица. — Он говорит, что мы Емю тотчас же говорили, как только случается что-нибудь особенное, — она Емю этого не сказала тотчас же, — говорит, что туманы больше не будут мешать».

Подобными чудесами, молитвами, видениями и вещими снами старец, начиная с 1906 года, — когда он проник в царскую семью для спасения династии от грозившей ей революции, — настолько укрепил свое положение у трона в качестве посланца небес, что благословенная чета Романовых и помыслить не могла, и концу своего царствования, обойтись без помощи, советов или руководства этого замечательного чудотворца.

Особенно хорошо понимала это значение о. Григория для блага династии чуткая и ревнивая в вопросах веры царица Александра Федоровна. — «Слушайся нашего Друга, — наставляла царица царя, — верь ему, его сердцу дороже интересов России и твои. Бог не даром его нам послал, только мы должны обращать больше внимания на его слова, — они не говорятся на ветер. Как важно для нас иметь не только его молитвы, но и советы».

«Слушайся нашего Друга, — наставляла царица царя, — верь ему, его сердцу дороже интересов России и твои. Бог не даром его нам послал, только мы должны обращать больше внимания на его слова, — они не говорятся на ветер. Как важно для нас иметь не только его молитвы, но и советы».

(Далі буде).

«Молодой коммунар» — информационно-публицистический еженедельник. Учредитель — Кировоградский обком ЛКСМУ (МДС).

На украинском языке

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефон: редактора — 22-54-26; відповідального секретаря — 22-27-65; сенторія: економіки та екології — 22-04-84, культури і моралі — 22-29-92, комсомольського життя та політики — 22-04-84, учнівської та студентської молоді — 22-59-82, соціальних проблем — 24-66-79; фотолaboratorії — 24-94-94; коректорської — 23-61-83, оголошень — 22-59-82.

Редактор

М. ШВОРАК

Друкується за згодою Г. М. Давидова. «Молодой коммунар» — еженедельник. Учредитель — Кировоградский обком ЛКСМУ (МДС). На украинском языке.

Голова редакції: Шворак М.

Зам. № 121. Індекс 61103. Тираж 10 500.